

מסכת

ביצה

תלמוד בבלי

ש"ס עוזר

הש"ס המסומן

לע"נ ר' עוזר ב"ר אלכסנדר הכהן ז"ל

הש"ס המסומן – מפת דרכים לדף הגמרא.

* על מנת להקל על הלומד לעקוב אחר משא ומתן הסוגיא (הוצאה פנימית) *

לפניכם מונחת גמרא שהיא תוצאה של שיטת הוראה המיושמת למעלה מעשרים שנה. ב"ה זכינו שהיום יש מספר מגידי שיעור ומרביצי תורה שלמדו בדרך זו וממשיכים ללמוד לתלמידיהם.

במקור, גמרות הללו נועדו לשימוש במסגרת השיעור. מגיד השיעור אמור לתת הקדמה מראש לסוגיא מתוך הגמרא, ולאחר מכן הלומדים יעקבו אחר מהלך הסוגיא בעזרת הסימנים בעת השיעור.

אחת המטרות העיקריות היתה ליעל ולדרבן חזרות.

במשך השנים, לומדים שונים גילו תועלת רבה מהגמרות המסומנות גם בלימוד עצמי.

רבים העידו שראו מהסימנים ברכה בעמלם וביכולתם לזכור את הנלמד.

הוספנו בין השורות זעיר פה וזעיר שם מילות קישור שנקחו כמעט כולן מפירוש רש"י כדי לשמור רצף החשיבה של הלומד, כמו כן הבסיס של הסימנים מבוסס על פי פירוש רש"י. הוצאה זו אינה מתימרת להיות פירוש או תרגום אלא היא כעין "מפת דרכים".

מחשבה רבה ניתנה לכל סימון ופסיק, אבל בסופו של דבר הם בגדר הצעה. אנו מעודדים כל לומד להוסיף משלו.

אנו מאמינים בדרך ש"יהו עמלים בתורה אבל לא מתקשים בה".

גמרות אלו היו בפני תלמידי חכמים ומגידי שיעור שאמרו שראו בהן תועלת.

יהי רצון שנוכח לראות ברכה במעשה ידינו בריבוי לומדי התורה ויודעה להביא נחת לבורא עולם יתברך

לפרטים: 02-6541693
052-5300710

USA: 718-471-6510

Rabbi Yitzchak Berkovits

Sanhedria HaMurchevet 113/27

Jerusalem, Israel 97707

02-5813847

יצחק שמואל הלוי ברקוביץ

ראש רשת כוללים לנית הצדק

סנהדריה המורחבת 113/27

ירושלים ת"ז

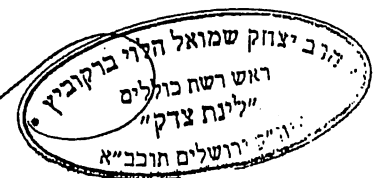
בס"ט ירושלים ת"ז י"ג ט"ז

Dear Friends,

I have had the pleasure of working with Rav Yehonasan Berger in the years I spent with Yeshivas Aish Hatorah and witnessed the success of his marking system in opening Shas to many who were about to give up on Gemara study altogether. I see it as an effective means of attaining clarity in the structure of the Daf in relatively little time and would suggest it for those seeking independence in preparing the Daf and retaining the basic shakla v'itaria. Magidei'shiur should certainly give it serious consideration as a valuable aid to their tzibbur.

Sincerely,

Yitzchak Berk

Gemara Markings

Your Roadmap for Traveling the Talmud Highway

It's just great to see the thousands of people joining the ranks of students of the Talmud in recent years. Lots of credit goes to Daf Yomi and the emergence of new yeshivos in America, Israel and the world over.

At the same time many of us might ask the questions – fine, I participated in the shiur – or – I learned it on my own but:

- Did I really follow what was going on?
- Sure I understand it line by line but do I have a picture of the whole sugya?
- How much do I retain?
- Do I really feel a connection to the Gemara itself?
- Am I motivated to return to the Gemara again once I've learned it?

The solution is found in one word – review (“chazara”).

When we look at the daf Gemara we feel intimidated.

- It was clear in shiur but now to review; I don't want to read that translation again.
- I don't want to listen to that tape again.
- To repeat the daf – it's too agonizing.
- I have difficulty “seeing the forest from the trees.”
- Where did the question and the answer begin?
- How much of the “braisa” (ברייתא) was relevant?
- Was Rav Huna responding to the חרץ or supporting it?
- Was Rav Ashi's comment relevant to the sugya or was he getting off on a tangent?

These concerns can be resolved. The “Gemara Markings”, a system of geometric forms combined with standard punctuation and numeration superimposed on the traditional (Vilna) daf Gemara, has been successfully used by hundreds of learners and has resulted in a renewed enthusiasm in their learning.

After having learned with this system using this new edition of Gemaras many have expressed:

- I never realized that this is what the Gemara was trying to do.
- I was never able to follow a shiur so smoothly.
- This system has helped me remember entire sugyos just by recalling the structure and to tell you the truth, I didn't even realize there was a structure.
- I finally have a desire to review because I know I'll be successful.

We have received reactions from another significant group of people – Maggidei Shiurim who both prepare and present shiurim using this system. They state:

- It makes it so much easier for me to give shiur when the whole sugya is mapped out ahead of time.

- I have the feeling that they are all following me because I can easily refer back to particular names and statements or refer back to a highlighted point on the previous page.
- My children were sick this morning and I didn't have time to prepare and even so, I was able to give a clear and understandable shiur using my marked Gemara.
- I find that by using these Gemaras I can focus on content and detail – get a closer look at the “trees” not fearing they will get lost in the “forest.”

This is what it's all about – great efficiency in presenting the Gemara with greater success in acquiring it.

This method of teaching the Gemara is the result of 20 years of development, revision and refinement. It has produced many successful talmidim, Maggidei Shiurim, Marbitzei Torah and individuals dedicated to spreading Torah to Klal Yisrael. Our primary objective is “Lehagdil Torah uleha'adirah” - להגדיל תורה ולהאדירה.

As stated above one of the main goals of this project was to increase the motivation to review by instilling the feeling and demonstrating “You can do it.” In the course of time it became clear that many found the marked Gemaras a useful tool for independent learning. They found that with the learning background that they already had – they were able to rapidly get through the sugya with clarity without needing the assistance of translations or other support material.

In the current edition of marked Gemaras one will notice from time to time brief comments between the lines. These are not meant to serve as translation as much as they are designed to add explanation by offering connecting words or ideas to enhance the flow of the sugya. These comments are taken almost exclusively from “Rashi” unless otherwise noted. Likewise the basis for the symbols and structural notations is Rashi.

It is important to note that this edition was not designed to serve as a translation. It is rather a navigational tool – a roadmap to assist in increasing clarity as you proceed toward your destination – the מסקנת הגמרא.

Though much thought was given to the placement of each symbol and comma, this remains a “work” in progress. The authors encourage everyone using this edition to add their own comments and suggest their own innovations. Individual creativity is highly recognized.

We have coined as our motto:
 “הוּ עמלים בתורה אבל לא מתקשים בה.”

“It is a virtue to toil in Torah but not get frustrated by it.” The “Marked Gemara” has been brought to the attention of Gedolei Torah both in the United States and Eretz Yisroel. They acknowledged the value of all tools that endear the learning of Torah.

For more information, please contact us:

In Israel: 052-5-300-710

In USA: 718-614-8494

הש"ס המסומן

מהדרת "להבין ולהשכיל"

ישמחו השמים ותגל הארץ אודה לה' בכל לבבי שנותן לי הזכות לשבת באוהלה של תורה ולהגיש בפניכם מנחת העני הצעה צנועה כלי עזר ללימוד הגמרא.

איתא בברכות (ו:): "אמר רבא אגרא דשמעתא סברא" היינו שעיקר קיבול שכר הוא עבור שהלומד "יגע וטורח ומחשב להבין טעמו של דבר" (רש"י שם) ובאמת בחולין (עז). רואים תיאור של רבא - "חריפא סכיניה", ורש"י מפרש: "לב פתוח לו בסברא". שאיפתו של כל בן תורה בלימוד היא להיות בעל סברה ישרה, שבבא היום יוכל לענות "כן, פלפלתי בחכמה והבנתי דבר מתוך דבר" (שבת לא.). כדי להגיע לכך אנו שוב פונים לרבא, הפעם במס' ע"ז (יט.) שם מובאים כמה מימרות שנוגעות לענייננו "אמר רבא לעולם ילמד אדם תורה ואח"כ יהגה (ע"י רש"י ד"ה ואח"כ יהגה - יעיין בתלמודו לדמות מילתא למילתא להקשות ולתרץ ובראשונה לא יעשה כן...), ואמר רבא לעולם ליגריס איניש ואע"ג דמשכח ואע"ג דלא ידע מאי קאמר" (עיין רש"י שם) וכן עיין בשבת (סג.) "אמר רב כהנא כד הוינא בר תמני סרי שנין והוה גמירנא ליה לכוליה הש"ס ולא הוה ידענא דאין מקרא יוצא מידי פשוטו עד השתא, מאי קמ"ל דליגמר איניש והדר ליסבר" ע"כ, ורש"י שם (בר"ה דליגמר איניש) מסביר "לגרוס שמעתתא מרביה ואע"ג דלא ידע לכולהו טעמיה". ושם יאמרו שהיום עצות אלו לא נוגעות לנו? על כך אנו מוצאים בר' אלחנן זצ"ל הי"ד בספרו עקבתא דמשיחא (עמ' ל' בהוצאת בני תורה) "יש לדעת כי מלבד המצוות והאיסורים הכתובים בתורה, רשומות שם גם עצות, עצות מנוסות! וכשם שהתורה נצחית היא כך גם עצת התורה נצחית היא!"

דברים אלו מקבלים חיזוק במשנה תוקף בספר אורחות צדיקים שער כז שער התורה עיין שם עמ' רע"ג - "... כמה היו דבוקים בתורה על כן זכו לרוח הקודש וכן בארץ צרפת היו עוסקים בעסק גדול וזמן רב והיו יושבים במקום אחד ללמוד כל התלמוד והיו חוזרים תמיד ולא פסקה תורה מפיהם והיו עושים כמו מעשה הראשונים כדאמרין (ע"ז יט.) לעולם לגרס אנש ואף על גב דמשכח ואף על גב דלא ידע מאי קאמר ואמרין (שבת סג.) מעיקרא ליגמר אנש והדר ליסבר, וכל זה אינם עושים עתה כי כל אחד רוצה ללמוד תוספות וכל חידושים וחידושי דחידושים קודם שידע צורת התלמוד, אם כן איך יצליחו, כיון שעושה להפך ממה שאמרו חכמי התלמוד, כי כל מה שנאמר בתלמוד הכל אמת ואין להשיב עליו או לשנותו ולא להוסיף ולא לגרוע וכו' (עיין שם המשך דבריו הנחוצים). יש להוסיף עוד ועוד בעניין זה אך אין כאן המקום להאריך.

שמנו כמטרה במהדורא זו להאהב התלמוד על לומדינו, לגרום חשק ורצון לחזור לשנון, לומר לחכמה אחותי את ושיקוים בנו האמור בקידושין (ל.) "ושנתם - שיהו דברי תורה מחודדים בפך שאם ישאל לך אדם דבר אל תגמגם ותאמר לו אלא אמור לו מיד" ובעירובין (נד.) "שמחה לאיש במענה פיו ודבר בעיתו מה טוב - אימתי שמחה לאיש בזמן שמענה בפיר" ובתפילה שנוכל לומר די לצרותינו וכדמוכח במס' ב"ב (ח.) ש"אין פורענות בא לעולם אלא בשביל עמי הארץ", עיין בברכות (מ"ז:): "אחרים אומרים אפילו קרא ושנה ולא שימש תלמידי חכמים הרי זה עם הארץ" עיין רש"י שם (ד"ה שלא שימש ת"ח) - הוא הגמ' התלויה בסברה שהיו נותנים לדברי המשנה טעם והיו מתאספים יחד ועוסקים בכך והיא דוגמת הגמ' שסדרו האמוראים ע"כ"ל.

הרבה לומדים מתקשים בלימוד הגמרא, הסיבה לכך היא שבו בזמן הלומד נדרש לבצע ג' פעולות בבת אחת והם א. הכרת נושא חדש. ב. לתרגם את השפה הארמית. ג. לפענח את המבנה והמהלך המיוחד לתלמוד הבבלי לצורתו המגוונות, נפרט אותם:

א. הכרת נושא חדש - אנו ממליצים להכין את המשניות עם מפרש שמסביר פשט בנושא.

ב. תרגום השפה הארמית - קיימים ספרים שחוברו ע"י תלמידי חכמים יראי ה' וניתן להעזר בהם.

ג. פענוח מבנה ומהלך דף הגמרא - אנו מציעים בפניכם מעין 'מפה', מילה זו תיטיב לבטא את התועלת שיש בשיטת הסימונים שלפניכם ע"י ההמחשה הבאה - לפניכם סרטוט של עיר שבו נראית גבולותיה החיצוניים ותו לא! סרטוט זה לא יועיל למשתמש שמחפש דרכו להגיע ליעד הנבחר, אולם כשיושלם הסרטוט עם קוים - רחבים וצרים מקוקיים ומפותלים שכל אחד מהם מראה על סמטה או רחוב ראשי, פסי רכבת או כביש, כבישים שבבנייה וכאלו שבתכנון, גינות ופרדסים, נהרות ואגמים, ככל שהמפה מפורטת וברורה יותר היא יעילה יותר! כמו כן הש"ס המסומן - נסיון לעזור ללומד למצוא את דרכו בשבילי מערבא נהרדע סורא ופומבדיתא.

שיטת הסימונים - הוראות שימוש

- המסגרת תוחמת מקור תנאי - משניות וברייתות שמובאים לאורך כל התלמוד לצרכי קושיא, סיוע או איזה סיבה אחרת. במהדורה הנוכחית יש התייחסות ל"חסוריה מחסרה והכי קתני" כאילו זה מקור תנאי וכן בכל תיקון מקור תנאי שמופיע בסוגיות (כמו "אימא הכי" וכו').

- סדרות - אמורים להבליט דברים שבאים בסדרה, לדוגמה: הגמ' מביאה מספר ת"ש (תא שמע) כדי להקשות על שיטה מסוימת, סביב כל ת"ש יופיע סימון סדרה. הסבה שישנם מספר צורות של סימון היא שפעמים רבות על הדף הנלמד יש כמה סדרות כמו - ת"ש להוכיח דעה מסוימת, רצף של מימרות מאותו רב, סדרה של עצות בקשר למאכלים מקבץ של ידיעות שמכנה המשותף שלהם אותו מספר (כמו שלשה דברים טובים ל... שלשה דברים קשים ל...), כדי להפריד בין סדרה לסדרה אנו משתמשים בצורות השונות.

- יבוא בזמן שהגמ' שואלת, מתרצת, דוחה, ומנמקת דברים. לפעמים העניין ממשיך לאורך מספר שורות ולפעמים משתרע על פני למעלה מעמוד גמ'! כדי להראות שכל השורות הבאות מטרות אחת היא - אנו מסמנים במרווח שבדף בין הגמ' לרש"י או לתוס', סימן זה יתחיל מהשורה שבה מתחיל העניין עד השורה שבה יסתיים.

- פעמים רבות יש מלה או שתיים שמהווים עיקר הקושיא או ההוכחה לדברי הגמ' למרות שהוא מובא בתוך ברייתא ארוכה או כחלק ממימרא ארוכה, כדי למשוך תשומת הלב לאותם מילים או משפט אנו מסמנים בקו מקוקו או בפס מפותל. שימוש נוסף לפס עקום הוא להבליט את המילים שבהם הגמ' מציעה ריבוי אפשרויות כמו "איבעית אימא", "לישנא אחרינא", "או דלמא", "איכא דאמרי" וכו'.

- חצים - אם יש צורך לחזור ולמצא דבר שנאמר לפני כן אנו מסמנים חצים במרווח בין הגמ' לרש"י, למשל רב הונא אומר הלכה מסוימת וכדי לבסס את הדין הגמ' מביאה ברייתא ארוכה שבה נמצא אותו משפט - אבל המשפט כבר מרוחק מספר רב של שורות הדין של רב הונא - החץ מקשר בין אותה שורה של הברייתא ודברי רב הונא שנאמרו לפני כן.

① ② ③ - מספור - כדי לעשות סדר בריבוי, למשל כשיש מספר תירוצים לאותו קושיא, או בזמן שיש ריבוי לשונות בגמ' - "לישנא אחרינא" או "איכא דאמרי", ועוד שימוש רגיל כדי לעקוב אחר סדרות של דברים.

⌋ ⌋ - מרכאות יחידות נועדו כדי לחבר קבוצות מלים להיות משפט ולקוראם ברצף במקרים שאחרת הלומד היה מפסיק מוקדם וע"י כך לטעות בהבנה.

[] - סוגריים - מטרתם כדי לבודד קטעים צדדיים על מנת לשמור על רצף חשיבה. במקרים רבים תוך כדי מהלך של הגמ' פתאום מופיעה ידיעה שאינה קשורה ישירות לעצם שקלא ותריא של הסוגיא. כדי לאפשר שמירה על אותו רצף סומנו הידיעות הצדדיות בסוגריים כך שבלימוד הראשוני הלומד ידלג עליהם - יבין ביתר בהירות את עיקר הסוגיא ובסיומה יחזור וילמד את כל הגמ' כולל מה שהוא דילג לפני כן. במקרים מעטים קיימת תופעה שבתוך אותה ידיעה צדדית יש עוד עניין צדדי (צדי צדדים) אז יופיע קטע בסוגריים תוך הסוגריים.

⤵ - צורת קשת מתחת שני מילים - סימן זה מורה להמשיך את הקריאה במקום שהפסקה בקריאה איננה נכונה.

⤴ - קשת עם פסיק - מורה שיש להמשיך את הקריאה אבל עם הפסקה קטנה דוגמא: קמ"ל דלא.

מנסיון של שנים - שיטת הסימונים מוכיחה את עצמה כיעילה ללומד עם הזמן, הרבה ראו בה תועלת וברכה אבל רק לאחר שהתרגלו ולמדו בה מספר דפים.

נסיים בתפילה שנוכל להרבות בעסק התורה ובעמלה מתוך חשק ושמחה, וממילא נרבה גבולותינו בתלמידים ומלאה הארץ דעה, ונזכה לביאת גואל צדק ובניין ביהמ"ק במהרה בימינו.

סימוני התלמוד

דוגמאות	תיאור	שם	סימון
תיש, מיתובי, תנאי, תיר, תע, תנא, ורמניהו	להבליט מקורות תנאים	מסגרת	
תיש, מיתובי, ואימא, איתובי, "אולמא-אסא-לעלם"	סידרה של שאלות או תוכחות (משולש הפך מראה על כיוון הפך)	משולש	
בעי, אירגיא להו, הוצא גברא	גם מסמן סידרה - במקרה של סידרה שניה על אותו עמוד	מעין	
"	"	פס כפול	
"	"	"	
"	"	"	
"	"	"	
מסמן שם מאד מרכזי - שבדרך כלל דנים בשיטתו למשך עמוד גמי' או יותר	"מייור-בוקס" מלבן אש	"מייור-בוקס" מלבן אש	
מסמנים בריוח בין הגמי' והתנאי או רשמי	שאלה/ תשובה/ נקודה ארוכה קושיה/ דחיה	שאלה/ תשובה/ נקודה ארוכה קושיה/ דחיה	
להבליט מילים או משפטים מרכזיים	קו-קו	קו-קו	
בשלמא-אלא, הניחא אלא, אי אשמעינן-אי אשמעינן	כמו תייל	פס מפותל	
אם הגמי' מתחסרת לשורה למעלה או לדף קודם - לחקל על חיפוש	הצנים (בריוח שבין הגמי' והתנאי')	הצנים (בריוח שבין הגמי' והתנאי')	
ספירת תשובות או שיטות	מספרים ואותיות	מספרים ואותיות	
איכא דאמר ליכסא אתריסג	רובי לשונות	מספר רומי	III II I
לכלול יחד משפט (שאותרת לא היי נקרא כמשפט)	מרכאות	מרכאות	‘ ’
מאמר צדדי שבקריאה ראשונה מדליים כדי לשמור על רצף הקריאה	סוגריים	סוגריים	{ } []
מורה לזמשיך לקרא במקום שאותרת היו מפסיקים	קשת / חיבור	קשת / חיבור	
לפצור אבל לא להפסיק	קשת - פסיק	קשת - פסיק	
שימוש רגיל	מיסוק	מיסוק	? / ; ; ; .
איבעיא להו	להבליט שתי אופציות כגון 'א-א' דלמא-ב'	'א או דלמא ב'	א או דלמא ב'

GEMARA MARKINGS

Symbol	Name	Description	Examples
	Boxed Text	Marks off Tannaic sources	ת"ש מיתובי. תניא ת"ר תנן. תנא ורבינו
<p>SERIES INDICATORS</p>		Triangle	Series of related questions or proofs (inverted triangle represents proof in opposite direction)
		Diamond	Similar usage as above.
		Double underline	"
			Additional shapes needed for distinction when multiple series appear on one page
	"Firebox"	Generally around a name, (sometimes on גופא or תניא) Denotes beginning of a סוגיא which last at least an עמוד	
<p>דיתה וקודה תרוץ קושיא נאכה</p>	Long Markings (in margins)	Used to mark off a long question, answer or proof Or point	
	Dot-Underline	<ol style="list-style-type: none"> 1. Focuses on main few words in גמ' ברייתא that prove or disprove points of the גמ' 2. Contrast different statements 3. Focuses on the main few words of an אמורא's statement (for easier back reference) 	
	Squiggle-Underline	Highlights complimentary words Secondary use- May be used similar to the Dot-Underline	בשלמא-אליא היזא-אליא אי אשמעינן אי אשמעינן
	Arrows (in margin)	Reference back to a (hard to find) previous point in the גמ'	
	Numbers & Letters	Numbering approaches of the גמ' or for lists of הלכות	
	Roman Numerals	Different לשונות	איכא דאמר לשנא אחרתא
	Quotes	To denote short phrase, short quote	
	Brackets	Side point-- can be anywhere from a line to an entire דף Bracketed section interrupts the logical flow of the גמ' and can be skipped temporarily to maintain continuity of the סוגיא	
	Single quote marks	Read without pausing phrase contained within	
	Connector	Don't stop (in a place where I mistakenly might have stopped)	
	Comma-Connector	Pause-- but don't stop	
	Various Punctuations	Common usage	
		Indicates two options of גמרא's query	איבעיא להו

ביצה פרק ראשון ביצה

ב

עין משפט
גר מצוה

ביצה לא סאלג - בו ביום בגמרא מפרש טעמא: **שאר בכיום** - משום דהני תלת מיני האו מקולי בית שמאי ומסומרי בית הלל גבי י"ט תנא להו גבי הדדי ובגמרא מפרש טעמיהו: **בכופסא** - תמרה: **יחזור נדקר** - פוליא בלע"ז: **ומודים שלם שפט כו'** - כדמפרש טעמא בגמ' כשיש לו דקר

א א מיי"ט ס"א מהלכות י"ט בלכה י"ט סמג לאוין ע"ה טושי"ט א"ח ס"י תקנ"ט ט"ף א:

ב ב מיי"ט פ"א מהלכות סמג חמ"ד ומהלכות טושי"ט א"ח ס"י חמ"ט ט"ף ז:

ג ג מיי"ט פ"ג מהלכות י"ט ה"א סמג לאוין ע"ה טושי"ט א"ח ס"י חמ"ט ט"ף ז:

ד ד מיי"ט פ"ז מהלכות שנת בלכה ע"ה סמג לאוין ע"ה טושי"ט א"ח ס"י חמ"ט ט"ף כו:

ה ה מיי"ט פ"ח מהלכות שנת בלכה י"ט סמג טושי"ט א"ח ס"י חמ"ט ט"ף ו:

ו ו מיי"ט ש"ס טושי"ט ט"ף ו:

ביצה שגולדה ב"ט בשי"א חאלג ובה"א לא חאלג - ו"ח א"ח חמ"א לא תנא אורסין ומחירין וכי הימא אורסין שממע שאכור לעולם זה איש דאמרינן לקמן (דף ו') אפרוח שגולד ב"ט אכור והיינו כיומו ושד דאמרינן (לקמן ז') אפרוח שגולד רבי יהודה אכור והיינו דוקא באורסין וי"ט לומר דל"ה הוה חני אורסין ומחירין הייתי אומר שמה שמחירין הביצה היינו לטלטל אבל באכילה אכורה והכי אמרינן (לקמן דף כ"ד) גבי נכרי אחד שהביא דגים לפני רבן גמליאל ואמר מותרים הם אלא שאין רלוני לקבל הימט ומסיק מאי מותרים לטלטל אבל באכילה אכורים ואם תאמר לבית הלל דאמרי לא חאלג אבל לטלטל שרי והא ק"ל (לקמן ז') דהא לטלטל אכור לכן פירש ר"י דנקט כי האי לישנא דכחש ביצה לאכילה קיימא עוד ש"ס לומר דנקט לבית שמאי חאלג משום דמשמע אכילה וטלטול דהוה אכילה בלא טלטול ובית הלל אכור אף בטלטול אלא אבז דנקטו ב"ש חאלג נקטו אינהו לא חאלג:

שאר בכיום - לא שייך הכא מידי אלא מייתי כאן תלת מיני גבי יום טוב דבית הלל לאומרא וכו' ש לקולא:

אוכלא דאפרוח הוא - פירוש אוכל הנפטר מן החולב הוא דהביצה שגולדה נפרדה היא מן החולב והכי נשחט לה ואכלי כל שנוהג: **דלמא** בית שמאי ליה להו מוקצה - תימה במתני' קאמר בהדיא דבית שמאי אית להו מוקצה דקתני (לקמן דף י"א) לא יטול אלא אם כן נענט מבעוד יום ויש לומר דמוקצה דבעלי חיים מחירי טפי ומוקצה ביותר והתם הוא דאית ליה מוקצה כדחזינא ר"ש דלע"ז ליה ליה מוקצה אית ליה (שנת דף מה-) גבי גרוגרת ולמוקים דחלקאלי טפי:

קא סלקא דעתין דאפרוח - מאן דשרי מוקצה בטולד אכור - דלא מקמי איניש מאי דחזו ליה אבל בטולד לא הוה ידע מאחמול ותימה דהא רבי שמעון דשרי במוקצה שרי בטולד כדאמרינן בשבט (דף כ"ט) רבי יהודה אומר אין מסיקין בשברי כלים ור"ש מחיר לע"ז דהוי טולד וי"ל דלא

רבינו חננאל

אחתיל מסכת ביצה בערות גרול העצה (א"ח ס"י) (א"ח ס"י) ביצה שגולדה ב"ט ב"ש איסורם חאלג ובה"א אכורם לא חאלג אוכלא דאפרוח, פ"י נבון אוכל ששפר אכר באכור - מוקצה כל דבר שאינו מוכן לקרא מוקצה - גולד פ"י כל דבר שלא היה מאחמול ונעשה היום נקרא טולד - אוקצה רב נתין ל"ח פ"י בהרנגולת העוסרת לגרל ביצים - רביש כ"י שמעון ור"ש ליה מוקצה - ובה"א כ"י יהודה דאית ליה מוקצה - ואשטין וסי אכור רב נתין ב"ש כ"י שמעון ור"ש כ"י יהודה ור"א אבא שטעין ליה רחנן פסקא נוטל ארס את בני - ב"ה אכורים מביחין מעל השלחן עצמה וקאיפין וב"ש א פסקא את המבלבל ב"ה ח"ה נוטל - ק"ל דף ז"א

א"ח ס"י מהלכות י"ט בלכה י"ט סמג לאוין ע"ה טושי"ט א"ח ס"י חמ"ט ט"ף ו:

א"ח ס"י מהלכות י"ט בלכה י"ט סמג לאוין ע"ה טושי"ט א"ח ס"י חמ"ט ט"ף ו:

א"ח ס"י מהלכות י"ט בלכה י"ט סמג לאוין ע"ה טושי"ט א"ח ס"י חמ"ט ט"ף ו:

א"ח ס"י מהלכות י"ט בלכה י"ט סמג לאוין ע"ה טושי"ט א"ח ס"י חמ"ט ט"ף ו:

נעון מבעוד יום: **שאר כירה מוכן הוא** - בגמרא בעי מאי קאמר: **גמ' הפומדס לאכילס** - אכילה מוקצה: **אוכלא דאפרוח** - אוכל שגולד וחבירו *במנחות חבירו אכילין כחולד דמפרתי דמו וכן בשמיטת חולין (דף ע"ג): **ליס לנו מוקלס** - דלמא כר' שמעון סבירא להו דאמר בפרק [כירה] (שנת דף מד) מותר השמן שברך ובקפורה אכור (דברי רבי יהודה) ור"ש מחיר: **קא סלקא דמפני** - להכי פריקין מאי טעמיהו דבית שמאי דקא סלקא דעתין דאפי' לר' שמעון דשרי במוקצה בטולד אכור דאילו במוקצה סבירא ליה לא מקמי איניש מדעתיה מירי דחזי ליה אבל טולד לא הוה ידע דכתיב דעמיה עליה: **ופי אמר רב נתנן סבי** - דבית הלל כר' יהודה: **מנסיפין** - בשבת מעל השלחן עלמות שאין ראוין לאכילה וקולפי אגוזים ולא חיישינן למוקצה: **וביום סלג אומרים** - אין מטלטלין אותן בידים שמוקצה הן: **אלא סלקא פסקא** - שיש תורת כלי עליה ומנערה: **ואמר רב נתנן אנו אין לנו** - בשמיטת משנה זו לפי שמוחלת שיעשה אלא כך שמעיה מרבוותי דבית שמאי כר' יהודה ומחמירי ובית הלל כרבי שמעון: **מסמין דלוטין** - תלושין לפני הבהמה ולא אמרינן טרחא דלאו טורח הוא: **ואם הנכילה לפני סלגים** - ואפי' שנתכילה בשבת דבין השמשות לא היתה עומדת לאכילה לכדים אפילו הכי שרי ליה לן מוקצה בשבת הלכך למנביהן מעל השלחן דמיירי בשבת מוקים לבית הלל דמיירי כר' שמעון כי היכי דלא תקשי הלכתא אהלכתא דקיימא לן הלכה כבהם משנה וקיימא [לן] הלכה כבית הלל אבל גבי יום טוב דאשכחן דכחש רבי כרבי יהודה:

[ספסוף ס"ה
כ"ל]

ערומוס"ד מ"ח
[ולפניו שס
ליחא]

ש"ס וימא ע"ט:
[לקמן פסוקים
פ"ד מ"ג]

גליון
הש"ס

מחנני ובה"א
לא ישחוט -
עין כ"ד פ"ק
י"ט דשבת
דף נ"ח:

שבת מה:

א"ח ס"י מהלכות
י"ט בלכה י"ט
סמג לאוין ע"ה
טושי"ט א"ח ס"י
חמ"ט ט"ף ו:

[ועי' בתוס' שנת
לקמן לא: ד"ה
והשתדלו וכוונתם
מכ: ד"ה ספסוף]

[ועי' בתוס' שנת
לקמן לא: ד"ה
והשתדלו וכוונתם
מכ: ד"ה ספסוף]

(דף נ"ה. תרי"ח או)

דמי דהאי גולד דהכא הוי גולד טפי שמחמלה לא היה בעולם אבל החם הכלי היה בעולם רק ששצבר וכן שממע נמי בעירובין (דף מה: וש"ס) מאי בעינא מיבעט בליעי ופריך כל שכן דהוי גולד ואכור ומאי פריך ודלמא הואו כר' שמעון דהא רבי שמעון מחיר בטולד אלא ודאי היינו טעמא דכרפישית דבין דבליעי לא היו כלל בעולם ואפי' ר' שמעון מודה דהאי טולד אכור:

מנביהו מעל השלחן עלמות וקולפי - פ"ה אפי' ר' שמעון דשרי במוקצה בטולד אכור דאילו במוקצה סבירא ליה לא מקמי איניש מדעתיה מירי דחזי ליה אבל טולד לא הוה ידע דכתיב דעמיה עליה: **ופי אמר רב נתנן אנו אין לנו** - בשמיטת משנה זו לפי שמוחלת שיעשה אלא כך שמעיה מרבוותי דבית שמאי כר' יהודה ומחמירי ובית הלל כרבי שמעון: **מסמין דלוטין** - תלושין לפני הבהמה ולא אמרינן טרחא דלאו טורח הוא: **ואם הנכילה לפני סלגים** - ואפי' שנתכילה בשבת דבין השמשות לא היתה עומדת לאכילה לכדים אפילו הכי שרי ליה לן מוקצה בשבת הלכך למנביהן מעל השלחן דמיירי בשבת מוקים לבית הלל דמיירי כר' שמעון כי היכי דלא תקשי הלכתא אהלכתא דקיימא לן הלכה כבהם משנה וקיימא [לן] הלכה כבית הלל אבל גבי יום טוב דאשכחן דכחש רבי כרבי יהודה:

גבי

ביצה פרק ראשון ביצה

ויטעט. דאזע איבערזא דארט'דיג דייט קולר שוואז אב מלאכה: **מזל גורם ביצה**. לא שיהא זו גורה ללא יתתי לדי פירות הטשרין אלא בשמנו וגזרו על פירות הטשרין אף ביצה היה בשמנו ואצ"ל דליה בה משום תלישה מיהו מכלל גזרת חכמים היה עוף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

דרי קעמי למה לי וי"ל דטעמיה דהכא התיבא אליבא דר' שמעון דליה ליה מוקף ולקמן התיבא אליבא דרבי יהודה ותימה דהא פירש רש"י גופיה לקמן נכרי שהביא דורון ס' אסור האיל ולא לקטינהו מחמתו אקטינהו והוי כמוקף דגורגרות ולמקום דלפי ר' שמעון מודה א"כ התיבא נמי כר' שמעון ע"כ י"ל דמיידי הכא בגון בחצר דהוי מוקף לערביים ומיכן לערביים הוי מוקף לאדם לכך לר"ך האי טעמיה ולי"ת האי אמרי' (עמ"ד דף קנ"ג) ממעיד אדם בשנת בהמתו על המחובר אבל לא על המוקף פירות עשבים שנתשו היום

עין משפט
גרי מצוה

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

זנת יד: כה. ירכין דף טז. מח י"ל מדי. יבנה ו: כימות. א. קפ. פ"ז. f. חולין טז. ג. גרס טז:

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

גורה שמה יעלה ויתעט. ותימה ליל האי טעמיה דלקמן (דף כד) גבי נכרי שהביא דורון אם יש במיט במחובר אסור פי' רש"י דכיון דחלקה לבין השמשותף חלקה לטולי יומא וכן משמע דטעמיה משום מוקף

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

עין משפט
גרי מצוה

ביצה פרק ראשון ביצה

ספדה
הש"ס

כא ב י"ז פ"ג מהל' י"ט הלכה י"א סנה לאזין על מה עוש' א"ח פ"י תקן ספי"ג כ :

כז ב מ"י פ"ז מהלכות ח"ס ה"ל כ"ס סנה לאזין תקן עוש' י"ד פ"י א"ז ספי"ג :

כח ד מ"י ע"ס הלכה כו :
כ"ה פ"ג ספי"ג ע"ס ספי"ג :
כ"ז פ"ג ספי"ג ע"ס ספי"ג :
כ"ח פ"ג ספי"ג ע"ס ספי"ג :
כ"ט פ"ג ספי"ג ע"ס ספי"ג :

ל ו מ"י פ"ג מהלכות י"ט הלכה כ"ס סנה לאזין מה עוש' א"ח פ"י תקן ספי"ג :

לא ו מ"י פ"ג מהלכות י"ט הלכה כ"ס סנה לאזין מה עוש' א"ח פ"י תקן ספי"ג :

לב ח מ"י ע"ס הלכה כ"ס סנה לאזין מה עוש' א"ח פ"י תקן ספי"ג :

לד ו מ"י פ"ג מהלכות י"ט הלכה כ"ס סנה לאזין מה עוש' א"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

ורגל אין מבטלין איסור לכתחילה. והע"ג דמלאורייתא חד בשרי במיל היינו היכא דמיערב ממילא אבל למערכיביה בידים לבטולי איסור דהכי חנן במס' תרומות (פ"ה מ"ט) סאה של תרומה שפלה לתוך תשעים ותשעה של תולין ומזרה ופלה לתוכן סאה של תולין ורבה עליהן כשונג מותר במזיד איסור דאין מבטלין איסור לכתחילה ומשני הגי מילי דלאורייתא אבל בדרכנן מבטלין ומש"ה הפילה איסור דאין מבטלין איסור לכתחילה אבל הכא לא אמרינן הכי דשפיר מבטלין לכתחילה ואם התיר לעיל (ג.) גבי עגול דהיי תרומה דרכנן יוסיף עליו ויבטל וי"ל דהא דאמר בדרכנן מבטלין היינו בדבר שטיקו מדרכנן כגון מוקלה בשקו אוט אלא מדרכנן אבל בדבר שטיקו מלאורייתא כגון תרומה דאיכא שום דבר דלאורייתא שנו דגן מירוש ויהיך אפילו במקום שאין אלא מדרכנן כגון בשאר פירות אין מבטלין וכן משמע פ' גיד הגטה (תולין ג.) גבי הארץ פלגא דיתחא דהרבה דנפל דקולן סבר מד כר רב אשי לשעריה בתלחין פלגי דיתחא א"ל אבוה אל חזול בשערי ע"ו ואין מבטלין ואמאי לא הוסיף עליה עד [ששים] כדי לבטול אותם אלא שמע מינה כיון דטיקו איסורו דלאורייתא עגול היכא דאיכא כו"ח הכי נמי דליכא כו"ח וליכא אלא איסור דרכנן אין מבטלין :

אי"ב השתא אשתלאי ואמרי לך רב רבני יוחנן הלכה כר' יוחנן, הוא אמר רבא *הלכתא כותיה דרב בהני תלת בין לקולא בין לחיובא *אמר ר' יוחנן *צעים שגשרו מן הדתל בשבת

אסור להסיק ביום טוב ואל תשיבנו ביצה מ"ט *ביצה משום דביובא נמי חו"א לגומעה ולא קא שרי לה עד למד מידע ידע דבת יומא אסורה **צעים** דלא חזו ליומיהו, אי שרי לה למד אחי למיזר ביומיהו נמי שרי ואחמול משום שבת הוא דלא חזו להסקה

אמר רב סנה *צעים שגשרו מן הדתל לתוך התנור ביו"ט מרבה עליהם עצים מוכנים ומסיק, והא קא מהפך באיסורא כיון דדוכא דהיתרא נגדו כי קא מהפך, בהיתרא קא מהפך, והא קא מבטל איסורא לכתחלה והנן *אין מבטלין איסור לכתחלה והני מילי בדאורייתא אבל בדרכנן מבטלין, ולרב אשי דאמר כל דבר שיש לו מחירין אפילו בדרכנן לא במיל מאי איכא למיזר? דהני מילי היכא דאיתיה לאיסורא בעיניה דבא של גליית רב אמר נולדה בזה מותרת בזה ורב אשי אמר נולדה בזה אסורה בזה לימא

קא סבר רב אשי קדושה ארת היא דהא רב אשי מבריל מיומא טבא לחבריה? רב אשי ספי"ג מספקא ליה ועביד הכא להימרא הכא לחימרא אמר ר' יוחנן כותיה דרב אשי מסתברא דהאידנא ידעינן בקביעא דירחא וקא עבדינן תרי יומי, אמר אביי כותיה דרב מסתברא *דתנן בראשונה היו משאין משאיות משקלקלו הכותים התקינו שיהי שלוחין יוצאין ואילו במסור כותים עבדינן חד יומא, והיכא דמזו שלוחין עבדינן חד יומא, והשתא ידעינן בקביעא דירחא מאי טעמא עבדינן תרי יומי? משום דשלוו מתם הוהדרו במנהג אבותיכם בדיכס ומנין דגזרו המלכות גזרה ואתי לאקלקלי אחמד שני ימים טובים של ב"ת רב ושמואל דאמרי תרייהו *נולדה בזה אסורה בזה דתנן בראשונה והיו מקבלין עדות החדש כל היום (*כולו) פעם אחת נשחרו העדים ללבא ונתקלקלו

אם ביום שלשים ואחד ועשין כ' ימים י"ט מספק, ומלאורייתא ביום הראשון שכתון וכיום השביעי שכתון ותו לא: פורסם כוס. דחד מינייהו תול הוא וממה נפשך שרי: אפורס כוס. כדמפרס ואילו: **ימא קפסר רב אשי קדוש אפס שיא**. חכמים קבעו על בני גולה לעשותם לדורות מתחת ספק זה ובעיניהם עליהם כחומר יום אחד: וסא רב אשי מצדיל. ומכרז "המצדיל בין קדש לחול" דקפסר קים לן בקביעא דירחא וי"ט שני-תול גנור הוא מאוס מנהג-הכחותי של דיעו בקביעא החדש כחוט ועשארם מספק חתליה אהנת עושין אותם: **פסופי פספסא ליט**. אם תק חכמים הוא שפוט על הגליות לדורות ואפילו ירבו בהם חכמים יודעי העתים יהיו עושין אותן שנים א"כ הרי הוא מדברי ספרים כיום ארוך-א"ח הן עשארם מאלוה מספק וחד מינייהו חול ולמחר דקים ליה בקביעא דירחא בני אכדולי: **טופים דרב אשי פספסא**. דאסיר: קים לן בקביעא דירחא. על ידי שכתון שמתשבין חולדו או למדיים אם נראה ביום שלשים אם לאו: **ועבדינן פני יופי**. אלמא תק קבעו הוא מתקנה חכמים על ישראל הרחוקים לעשותן ואפילו בלא ספק הלכך כחד יומא אריכא שייבו: **טופים דרב פספסא**. שחזו תק אלא מלאגת הספק החמירוס עליהם הגליות: **בראשונה**. קודם שקלקלו הכותים והשירו הם משאיות ביום שלא קבעו בו הודק כדי להקשות את ישראל: **פשיטין פשוטם**. כמו להעלותם מהאם העשן מן העיר (שופטים כ.) סבנרה כדברא ובראש השנה מפרש לה וכן היו יודעין כל בני הגליות הקדושים והרחוקים את קביעא החדש ולא היו עושין אלא י"ט אחד בכל מקום: **שישו שמונים יוא"ס**. ועד מקום שיכול להגיע בתוך חמשה עשר ימים הם מודיעים ועושין יום אחד והשאר עושין שני ימים: **ואילו בטלו הכותים**. הדרינן ועבדינן משאיות כראש ההרים וירעו הכל: **ועבדי חד יומא**. בכל דוכא והאידנא נמי היכל דמטו שלוחין קודם וי"ט עבדי חד יומא שמע מינה לא קבעו עליהם בתקנה לדורות: **דוגרי פסגות גורס**. שלא יתעסקו בחורה וישאכח כוד העיבור ממש ותעבדו נמי חד יומא ואתי לקלקלי ולעשות חסר מלא ומלא חסר ותאכלו חמץ בפסח: **אפורס כוס**. שהם דהוי חוק קבעו להיות כיום ארוך מדרכנן שמתחילה לא מתחת ספק החמיר לעשותן: **כל פיום**. יום שלשים של אלו ומכערב היו אסורין במלאכה שמה יתקדש החודש למחר ומלא שגלילה הוה יו"ט שכן כל היום מלפנין לעדות רואי הלכה אולי יבואו וכל עשה שבאין עד שתמך היו מקבלין עדותן ומקדשין החודש בו ביום: הוה יו"ט שום' כחמ"ד כ"ז פ"ג ד"ה חז"ל ו"ע.

אי"ב פספסא. אם אריתי לך לחמול בשכרותי: **אשפסלי**. שכחתי ותגנתי והייתי מורה כי היתר משום דקימא לן בשאר דוכתי רב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן עכשיו יפה דחויך עד היום ומכרתי: סא פספסא רבא. לקמן (ד' ה:) **פספסא טופים דרב כפני פלג**. שאמר לענין ביצה זו למשכא וי"ט טובה ולקמיה בשני ימים טובים של גליות נחלק להקל והשלישי בשני ימים טובים של ראש השנה נחלק להחמיר: מן סדקל. שגסר בשבת: **אסור לספיין כיום טופ**. הסמוך לו: **ואל פשיבני ביצה**. שאמרתי בזה טעלה בזה מותרת בזה דהכא שייך למסר טפי: **ופלי טעפס ביצה כיון דביומא**. אי לאו דאסירא משום דטעלה בשבת הוה חו"א לגומעה חיה שיש בני אדם גומטין כן: **ולא שרי ליה (מר) עד לפתר פירע ידע**. כי שרייה ליה למחר

ואחמול לא שרייה דבת יומא אסירא אבל עדים דשבת כיון דכיומיהו בלאו איסור מוקלה נמי לא חזו שאין מבטלין אש בשבת: אי שרי לבו (מר) לפתר אשי למיזר. אם נעלו בו ביום נמי שרו ואחמול שלא בערסם משום דשבת לא חזו להסקה: **וסא קא מספק בראשונה**. כשמולין בתער מוהי לוח: **כפיסרא מספק**. שהאיסור בטל כרוב: **וסא קפסעל איסור בידים**. ותקן אין מבטלין שאר לכתחלה דא"כ דאיסורא כקיל כרובא הני מילי היכא דאיערב ממילא אבל לאערכיביה ולבטולי בידים איסור דהכי חנן במס' תרומות (פ"ה מ"ט) סאה של תרומה שפלה לתוך תשעים ותשעה וזמרה ופלה סאה של תולין א"ס שונג מותר ואם מויד הפילה לאותה סאה אחרונה כדי להגשים מאה תולין להעלות אה התרומה אסור: **בראשונה**. כגון מוקלה תרומה: **אבל בדרכנן**. כגון מוקלה דהכא: **של גליות**. שאין עושין אותו אלא בני גליות הרחוקים מביה דין ואין השלוחין יכולין להגיע אללם מראש חזש עד יו"ט להודיעם בחייה יום נקבע החודש אם ביום שלשים

כ"ה פ"ג ספי"ג ע"ס ספי"ג :
כ"ז פ"ג ספי"ג ע"ס ספי"ג :
כ"ח פ"ג ספי"ג ע"ס ספי"ג :
כ"ט פ"ג ספי"ג ע"ס ספי"ג :

ל ו מ"י פ"ג מהלכות י"ט הלכה כ"ס סנה לאזין מה עוש' א"ח פ"י תקן ספי"ג :

לב ח מ"י ע"ס הלכה כ"ס סנה לאזין מה עוש' א"ח פ"י תקן ספי"ג :

לד ו מ"י פ"ג מהלכות י"ט הלכה כ"ס סנה לאזין מה עוש' א"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

הכי נמי ה"ל דינא דמילתא דא"ח פ"י תקן ספי"ג :

ביצה פרק ראשון ביצה

אמר רבא מס ב"ע ראשון כו'. מה המוטל לקבור אם י"ט ראשון הוא וכו'. **שאלת ביצה**. לענין ביצה לא הקלו ב"ע שני דראש הקנה להאזין לכל גלויות ולענין גולה בזה אסורה בזה: **אף** כביצה גולה בזה מותרת בזה: **דמאי דעסקין**. לאסרה בשני לרמוקי' מכ"ד: **דילמא מפברי ליש** **לאכלו**. כהקנה הראשונה למנות מיום שני ולעשות שני ימים כגון שלא בלו עד יום שלשים ואחר: **מיטות טורח** ואילן וכו'. וקע"פ שחוקה על חרוב שכלו עדים מן המנהיג והענין הוה מרובה הפעם ועדיין לא נתקנה, האי דנקט 'מימות עזרא' משום דבימי עזראו דקחיב בעורא (מתמיהה) 'ביום השני' ובראש השנה משמע: לא אפרין. דיתעסקו ט ישראל: **אלא דלשפסי**. ומתירה שלא יסריח: **אפס**. הדם היו מניחין על מטת מה לכבודו: **דליכא מפרי**. אומה רשעה שהיו בימי פרסיים וסופין אחי ישראל לעשות מלאכה, ובי"ט היו נדחין מהן ג"פ שאומרים להם י"ט הוא, ואם יראו ואחס מקבירין מתיחס יטו ואחס למלאכה, והאי גלימא דאמרין לעיל אינו טורח המה שהרי יש לו תכריכין אחריים כל לרבו שאם נריך י"ט מאי 'אפילו' דקאמר הא אמרינן ב"ע שני יתעסקו ט ישראל ועסק זה חליבת קברו ומחוק תכריכין הלכך על כרחך בגלימא שאינו נריך לו' מיירי דומיא דאסא דשרי למנהיג וקמ"ל דלע"ז דטרחה דלא נריך' הוא אלא משום כבודו עושין לו יומא מחול מותר לעשות לו כיון דלגבי חול כחול שזוהי רבנן: **טוייס**. רבינא לרב אשי דהוא ענין: ה"ג אמאי ענין מר: **איל דלא אחיבי ערוכי פסוליין**. לא השכחי כלומר לא הכחי לי ערוכי תכשילין לאפות ולבשל מ"ש לשבת דתמן לקמן (דף טו): עושה אדם תכשיל מערב לו כיון לשם ערוכי **סאינדא**. ב"ע ראשון והוא ממישי בשבת ועל חנאי הוא אומר אם היום הוא חול ומחר קודש יבא ערוב ואם היום קודש ומחר חול אינו נריך לך: **מי אפר**. והרי אם כיום ארוך וטניהו קדש: **איל רב פרדי**. לרבינא נהרדעי, רב מרדכי-תלמידו של רב אשי שמיה ליה מיהיה דלא סבר לנהרדעי, רב מרדכי-תלמידו של רב אשי היה כדאמרין בטוטה (דף מו): גבי ליה רבנו עד פרסה רב מרדכי אלויה לרב אשי כו': **סואיל ופסיר עלמו**. בלידתו להיות נשחט מה שלא היה לפני לידתו אף מוקפה החור את עלמו בלידתו דמנו דאחוקן להא אחוקן להא: **לעגל שנוגד ב"ע**. דמניא לקמן שמוחר בו ביום לדברי הכל: **שוכן אגב אפן**. בעודו בחוק מעיה אם נשחטה האם היה נאכל: **פטרסה**. כנה אסור אם נמלא בתוכה א (דעובר ירך אמו הוא הוואיל ובשחיטה אמו אהה זא לאלכו וכו' טול ב"ע מן הטורפה ליכא למימר הוואיל ומוכן אגב אמו ופס"ה בשחיטת עלמו מותר לשחוקו ולאכלו דלא אשכחן מאן דאכרי: **ללגסי**. דבין השמשות היתה אמו עומדת לך אבל אפרוח שבקליפה אינו עומד לאכילת כלבים ואף לא היה ראוי הלכך טול הוא: מוכן

לקמן כב.
שבת קלט:

לקמן כב.
רי"ט י"ט: לב.

לקמן כב.
לקמן כב.
לקמן כב:

לקמן כב.
לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

***אמר רבא** *מת: ביום טוב ראשון יתעסקו בו עוממים (ח) זמית ב"י"ט שני יתעסקו בו ישראל ואפילו בשני ימים טובים של ר"ה (מה שאין כן בביצה גמורה) אמר אף בביצה דמה דערוד-דלמא מעברי ליה לאלול הא אמר רב חיננא בר כהנא אמר רב *מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר' אמר **מר אבא** לא אמרן אלא ראשונה אבל לא אשתיה משהינן ליה **רב אשי** אמר 'אע"ג דלא אשתיה נמי לא משהינן ליה מ"ט"יים טוב שני לגבי מת פרוץ שזוהי רבנן ואפילו *למינו ליה גלימא ולמינו ליה אסא, אמר **רבינא** והאידנא דאיכא חברי דיישינן/רבינא הוה יתיב קמיה דרב (*אסי) בשני ימים טובים של ראש השנה הויה יהיה ענין אכ"ל ליה אמאי ענין מר: א"ל דלא אחיבי עירובי תכשילין, אמ"ל ליה ולחויב מר האידנא מי לא *אמר רבא מניח אדם עירובי תכשילין מ"ש לחבירו ומתנה אמ"ל ליה 'אימר דאמר רבא בשני ימים טובים של גלויות' בשני ימים טובים של ראש השנה' מי אמר והא *אמרי נהרדעי אף ביצה מותרת' אמר ליה רב מרדכי בפירוש אמר לו מ"ל דלא סבר להא דנהרדעי/אחמר אפרוח שנוגד ביום טוב רב אמר אסור ושמואל ואיתמא ר' יוחנן אמר מותר רב אמר מותר הוא ושמואל ואיתמא ר' יוחנן אמר מותר הוא ומתיר עצמו בשחיטה, אמר ליה רב כהנא ורב אשי לרב' וכי מה בין זה לעגל שנוגד ביום טוב: אמר' ליה הוואיל ומוכן אגב אמו בשחיטה, ומה בין זה לעגל שנוגד מן הפרה שחוק רב אמר רבא ואיתמא רב יוסף מ"ש *שחיני רב-לימא ליה הוואיל ומוכן אגב אמו לכלבים: אמ"ל ליה אבי השתא

מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר. ור"מ והאמרין בערבין (דף גמ) וס"פ דרבי יוסי אוסר הבינה שטולה (בראשון ביום) השני וא"כ היכי פליגי נהרדעי אר"י וס"פ שהוא תנא י"ל דלרבי יוסי אוסר אי אחרמי ונהרדעי אמרי דלא אחרמי:

יום טוב שני לגבי מת כחול שזוהי רבנן אפילו למינו ליה גלימא ואפילו למינו ליה אסא. ותימה דבמעמד קטן (דף טו) וס"פ אמרינן אין מצינו חופרין טכין בעמד והכא משמע דאין זו מלאכה וי"ל כפי' ר"ח דפריש שהיו רגילין לחפור הרבה ביחד כדי שיהיו מומטת כשיבאו מתיס ועל זה קאמר דאין חופרין בעמד לנריך אחר המעמד: **והאידנא** דלחכא חברי מיישינן. פרש"י שספיקו לישראל לעשות מלאכה וכשאוה"ט מניחין ואחס ואם היו רואין שיקברו מתיחס יטו ואחס לעשות מלאכה והשתא בזמן הזה שאין חברי מותר ואין לומר שנקרץ מנין אחר להתירו דכיון דזה הענין משום משא ומתן ועברה התקנה עבר הענין וה"ל אמרינן גבי מים מגולין דאסורין שמא נתק שמה מהן ועכשיו שאין נתקם מגולין בינינו אנו שותין מהן אפילו לכתחילה אע"פ שהוא דבר שבמנין ומ"מ ר"מ היה אוסר ומעשה היה במלואו' שמת אדם אחד ב"ע שני ורעו להתעסק בו לקברו וגער כהן ר"מ ושלח להם בני עזרא שני בני תורה ואחס בני תורה כדאיתא בשבת (דף קלט) וס"פ שלא לקבור מת ב"ע שני משום דלמה כני תורה נינהו ואחי לולונו בלתי אכל כר"י אמר דאין זה דמיון דהא לענין הרבה דברים אשכחנא דאין בני תורה כדאי' ביבמות (דף מו) וס"פ חזונה דקא אכלי תורמות דשלקן נכרים ואמר להם שפרכין והא נאכל כמו שהוא זה ח"ן בו משום בשולי נכרים שאם חי ח"ן בו משום בשולי נכרים ומשני שלא היו בני תורה ולא ח"ן אנו חוששין בדבר זה דקיימא לן דכל שהוא נאכל כמו שהוא זה ח"ן בו משום בשולי נכרים והר"י יחזיל אומר דלא דמי דשאני תמיא

רבנו הגנאל ולגבי סח אע"פ דמת ב"י"ט שני רלא אשתיה כלל לא משהינן ליה דק"ל כרב אשי דהוא בתרא דאמר י"ט שני לגבי מת כחול שזוהי רבנן. ואפילו ב"י"ט שני של ר"ה. אמר רבינא והאידנא דאיכא חברי ש"א פ"ר מ ישראל כיון שמתם לישראל המת כלכל תקברו המת שלחו ב"י"ט שכלב הישינן וששוינן למחר. והאי דאמר מיטות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר' שיענין מינה מבלל דביטוח עזרא עירובו ונתיב מילי שנאמר ויגע החרוש השמיני (ובל) [ובני] ישראל (ב ע"ר י"ח). * ולבנו עירובי תכשילין מניח אפס מ"ש הראשון חול שחוק או פוסט חמישי וששי בשבת מניח עירובי ביום חמישי ואוסר אם היום י"ט מחר חול הוא ומת' לבשל לשבת כלא עירובי וראי יום ששי (כנו) דהא י"ט היום הוא עירובי והריני מטרב מעירובי והריני מילי ב"י"ט של שבת וי"ט של שבת ר"ה לא. אמרתי ששולי ב"י"ט רבאמר כי מוקפה דהא אכל על שנוגד ב"י"ט מחר שחייה מוכן מאתמול על גב אבו ששורה מוכנת הוה, ובבלבי בירודי שכלי ל"ו דחייבו ואם אינו יודע אסור ע"י שמונתה ביום. ואפילו בחול, וספורש בפרק ר' אליעזר בבס' שבת (א) מ"י היכא תפס ר"ה דף ט' ע"ב ד"ל מימות עזרא ע"פ * (א) וס"פ

לקמן כב.
לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

לקמן כב:

הגדה ברא"ב רנשבורג א רשי"ה הפרטה וכו' דעובר ירך אמו הוא. כי ר"ל לענין לו הוה עובר ירך אמו דלא יבאר בחיטת אמו דפרסה היא אבל כגולן מן הפרסה ארכה לזו לזו אמו הוא ומותר בחיטת עלמו כדק"ל י"ט ס"פ ע"פ ומ"מ ספורין דף ט' ע"ב ר"ה טובר וכו' יעשה דור"ק: ב [תוס' ר"ה הוואיל וכו' והכי מוכח בשבת. כי דף מה ע"כ בתוס' ד"כ א"ת ב"ה בלתי אפרוח יושא"י:

ביצה פרק ראשון ביצה

סמורת
השים

מב א"ת מ"י פ"ד מהלכות
י"ט כלכלה א סמ
לארץ סה ט"ש"ע א"ח
ס"י מה ט"ש"ע ס :

השתא מוכן לאדם לא היו מוכן (ב) לכהנה דתמן מחתכין וכו' ר' יהודה כו' לפי שאיט מוכן. ותימה היכי האי מוכן לאדם חדרבה לא היו מוכן לאדם דבין השמשות לא מלי שמיט לה דשמיט הוא שבת והבא מוכח מהבא דמוכן לאדם לא היו מוכן לכלבים על כן נראה להר"י דגרס אם לא היה נבלה מעו"ט ולא נראה דהא כהדיו אמרין לעיל דגבי שבת מחניא דקאמר 'גבי שבת דהסח לן הוא כ"ש וכו' ומייתי קך משנה וי"ל דשפיר מיירי בשבת ומייתי מן היתור דלי לא אשמיטין כי אם גבי שבת לחי רבי יהודה תומר אם לא היה נבלה מערב שבת אסורה וכו' לא והייתי יודע דאסורה משום מוקלה ואמאי היה לר"ך למיחיי לפי שאיט מן המוכן אם איט ענין לשבת והא שמיטין ליה מנה ענין ליו"ט ואפילו הכי אסור וכו' וכו' דהוה מוכן לאדם בין השמשות משום דמוכן לאדם לא היו מוכן לכלבים ותימה הא דתמן בשבת (דף מ"ג וס"ג) אין טענין כלי תחת הכר בשבת לקבל ט שמן ואם נתנו מעבור יום מותר ואין נאחזין הימנו לפי שאיט מן המוכן והסם מלי דרשינן מן היתור ולא שייך לרבות י"ט וי"ל דהסם נמי מרבי' מן היתור אפי"ט שכבה הכר כבר אסור אחרי כן לפי שאיט מן המוכן וכו' וכו' יעקב מקורב"י מ"ך דשפיר מיירי דוקא לענין שבת ואשפ"ט מוכח שפיר דמוכן לאדם לא היו מוכן לכלבים דלי ס"ל מוכן לאדם היו מוכן לכלבים אי"ט בע"ט מעבור יום אם לא היו מוכן לאדם היו כמו כן מוכן לכלבים לפי דבריו דמוכן לאדם היו מוכן לכלבים אי"ט כשהשתך וקדם היום אפי"ט דנשתלקה הכנה דהסם שאינה ראויה לאדם לעכשו מ"מ היתה מוכנת לכלבים מעבור יום וכיון שהיתה מוכנת להם ההכנה לא נשתלקה בקדוש היום :

מוכן לאדם לא היו מוכן לכלבים. למחן דהיינו ליה מוקלה דהא נמנבלה בשבת לר' יהודה לחמול בין השמשות היתה עומדת לאדם וקא חשיב ליה מוקלה" (א) כהא לגבי כלבים : אבל מידי דמי ליש. ועובר שבמיט מרפה ראו לו לכשילד הלך מחתמול דעתיא עלייה אם תורה אור יולד יאכלנו : לפי שלא נשפטו פניו . ואמרינן לאסורא 'מכל השרץ הבהמה על הארץ' כדלקמן : ע"ס י"א אפי"ט נגפרס. כשילדה נגמרה ברייתה אבל מקמי הכי לא חשיבא ביצה נגמרה ולקמיא מפרש ואזיל למאי הלכתא : **לפלוס כחלב**. והשקלה הוה ביצה ולא כשר חלב האמלאח במטי חמה אינה ביצה והאסורה ללכלבה כחלב : **ביצים נגפרוס**. ואפילו כלה קליפה לכנה אלא שהחלמון לבדו נגמר ואשפ"ט שמעורה ערין בידיון שריא כדלקמן מפלגי ר' יעקב עליה ואמר 'אם היו מעורות בידיון אסורות' : **ב"ש**. וה"ל יתח ודאי מעבור יום מותר כי ודאי הוה דנגמרה במול חלב לא יתח ולא נגמרה בחול והאסורה משום הכנה דרבה : **ופי ספ"ט**. אין הלכה כברייתא זו דאשמיטין בה מלי דלא אשמיטין במתני' ובשום משנה לא סהס לן רבי הכי והא רבי לא שנה רבי חייל מנין לו : **אלא ס"ל דפניו כו'**. דך כרייתא דלעיל מחן עקמי לה : **לא בים ספ"ט ולא ב"ש**. לא יתח"ט דמלי אריא במטי חמה אפילו נולדה ב"ש שריא ולא ב"ה דאפילו במטי חמון אסור : **ונפלוס אפרוחים**. ולענין דן מקח וממכר אסור דלא טולדה נגמר בשולה ורואיה לגדל ממנה אפרוחים אבל נמלאח במטי חמה אינה מגדלת אפרוחים ואם חבשוהו למכור ביצים לגדל אפרוחים אם מכר אלו היו מקח טעום וכטעם מקח : דשחיח

[לפי ג.]
(כ"ד ב מ"י ס"ג)
מסל' ח"א"ס הלכות
י ט"ש"ע י"ד ס"י טו
ספ"ט א וברך אלפס ס'
אלו עקמות דלא כר"א
כ"י

מה ב מ"י ס"ט ח"א
מ"ט הלכה כ סמ
לארץ ק"ב ט"ש"ע י"ד
ס"י ס"ז ספ"ט ס
[כך אלפס והל"ט כאל
וחולן ס"ח ג' וכו' וכו'
ע"ס ג' :

כו ד מ"י ס"א מהלכות
י"ט הלכה כ סמ
לארץ סה ט"ש"ע א"ח
ס"י פק"ג ספ"ט :

נ"א
י"ן א"ת
נ"א
נ"א
נ"א

נ"א
נ"א
נ"א
נ"א
נ"א

נ"א
נ"א
נ"א
נ"א
נ"א

נ"א
נ"א
נ"א
נ"א
נ"א

נ"א
נ"א
נ"א
נ"א
נ"א

נ"א
נ"א
נ"א
נ"א
נ"א

נ"א
נ"א
נ"א
נ"א
נ"א

נ"א
נ"א
נ"א
נ"א
נ"א

נ"א
נ"א
נ"א
נ"א
נ"א

השתא מוכן לאדם לא היו מוכן לכלבים

נתנן מחתכין את הדלועין לפני הבהמה ואה הנבלה לפני הכלבים רבי יהודה אומר אם לא היתה נבלה מערב שבת אסורה לפי שאינה מן המוכן מוכן לכלבים דהיינו מוכן לאדם לא היו מוכן לכלבים דמאי דחזי ליה לאיניש לא שדי ליה לכלבים מוכן לכלבים דהיינו מוכן לאדם לדעתיה דאיניש אבל מידי דחזי ליה תניא כותיה דרב תניא כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

כותיה דשמאל ואחיימא ר' יוחנן תניא כותיה דרב יעקב שגולד ביום טוב מותר באפרוח שגולד ביום טוב אסור ומה הפרש בין זה לזה? זה מוכן אנב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אנב אמו בשחיטה

ס"א שוקס
כחלה לגבי

לשיל ב.לקמ"ו:
חולין ד' שבת
ק"ו: ספ"ט ס"ו:

שבת ק"ו
חולין ג' שבת
(ספ"ט ס"א)

[לפי ג.]
חולין ס"ד

הגרות
הבית

(ה) רש"י ד"ב
מוכן וכו'
מוקלה לגבי
כלבים ק"ו
ומינה כהא
מתקן :

(ג) רש"י ד"ב
מוכן לכלבים
דמתן מחתכין :

(ב) :

* הספ"ט
מ"א א"ת מ"י
מ"א א"ת מ"י
מ"א א"ת מ"י
מ"א א"ת מ"י

הש"ס
שק"פ ס"א

נגמרות שאינם
מסורות

ע"ן ג"ש
וה"ל

ומלא

ביצה פרק ראשון ביצה

דפיסו. כמו דפיסו הטלדים מן התרגולת חיה שפועה בלידה: **פסיקא**. דמקח טעמו הוא דהא **בדיחא** אמר ליה **דפיחא**: **דלדין**. לון מבוטלות כל דרכן כמו לדיח (ויקרא יג) כיה שבול: **ונפקא מינס**. בין מאן דבעי לה לאכילה בין מאן דבעי לה לאפרוחים: **לפיפא** **לפי דיביני ביני**. להחזיר לו דמי מעלה שבין ביני דפיחא לביני דשמוטה וחי **בעי** לה לאכילה חין **המקח** בעל דהא בני אכילה יניהו אלא שאלו יפס מהם ויחזיר לו דמי מעלות: **קא משפטן**. רבי אמי דסמא מאן דבעי דפיחא לאפרוחים בעי לה וחי אלו שוין לו כלום: **דדברא**. שילדון התרגולת מתרגול ולא נחממה מן הקרקע לקולטן בלא זכר: **דפסנא פארפס**. מתחממה בקרקע ויולדת בינים וחוץ בינים אין מגדלות אפרוחים: **פסנא**. קולטת בינים כשמתעפרת בקרקע ובסמוך לקמן אמר כל היכא דחיכא זכר לא פסנא מתרעא כלומר אינה קולטת בינים מן הקרקע אלא מן הזכר וחינו אלא לשון שפוי סמוכי חול (דברים לג): **פס ילאם** **בופס נפארפס**. ולענין י"ט אחרת דלם ילחא רובה מערב י"ט ויחזרה בחוק מעיה וילדה בליה מותרת דהיא ליה כאלו טולדה מאתמול: **כדדיבי יוסמן**. דאמר לקמן הכי: **יפי** **בפיס פיאפס**. רב לאפקי מדר' יוחנן אחא ועס יליחא דקאמר עס יליחא כולה ולמטויי יליחא רובה: **מערוס**. מחוברות: **נכלם טוף סטור**. מטמאה האוכלה למחא בגדים שהוא לבוש בשעת בליטה וחי לה טומאה מנט ומחא ובמסכת נדה (דף נ"ה) ילפינן לה והאכול אחד מן הדברים הללו ממנה: **מן סגלל על בינים**. כשהו כבשין ושלולין וקבועין בשדירה כלומר האוכל לחוס בינים בעתון מעורין בגידין: **מן פגידין**. וקסבר אין בגידין בטקן טעם: **סגל**. בשתי"א כמו שלל של כוסבין (ענת דף מה): **בשר שסגלע מן סחי**. לאו נבלה היא: **מן סאשכול**. מבשר השדרה שהבינים אחזיקים עס: **ספמסא אפ סמבול**. התך את השומן וממנו טמא ובהעור והרוטב (חולין דף ק"ב) פרכין והא כליה כתיבה ביה ואמר רבי שמעון בן לקיש הנפש לרבות את השומן והכא כתיב ונפש אשר תאכל נבלה ובנבלת טוף טמא מחוסק בחי"כ: **מאן סגלע מן סגלל על בינים סטור**. אלא לאו בשר הוא דלא כר' יעקב: **אלא לענין אפורא**. דאע"ג דלאו בשר יניהו אחר לה מדרבנן האויל וקרוכים ליהוים בשר ואיכא למגור משום בשר בחלב אבל לענין טומאה לא דלאו בשר יניהו דלמטו: **וכי פיסא לפנין טומאס (ב) נגזור**. דלמטו מדרבנן כי היכא דגזרינן לענין אפורא: **אפושיו טומאס טוף**. ואיכא הפסד טהרות: **ואפושיו טומאס** **מדרבנן** **לפנין טומאס** **ונגזור**. פגורו בטומאות במקומות הרבה ליכא למימר הכא נמי עזר דלא יחא לן דלפשו בטומאות: **ואיכא דאפרי** דאשכול דספיה הוא משמע ליה לרב יוסף בינים המעורות בגידין ושלל הוא משמע עליה שאינן מעורות כל כך כמו אופן הגמורות קרויות לבא בזה קליפה הלבנה שאינם דבוקים יפה אלא מעט: **מאשכול נופים**. בשר הדבוק בשדרה והבינים ארוקין בו: **נולד ביום**. נקבוחיו יולדות ביום: **עטנא**. קלבי"א שור"ן בלג"ו: **מערב יום טוב**. בין השמשות דשוב לא ילדה אלא בליה: **פשיפס**. קורס עלות השחר והאי דנקט בדרבנא דהאי לא ילדהו בליה: **אימר ילפס רוכס ומורס סואי**. ודאע"ג דמלתא דלא שכיחא היא מנו דפשיפס לן דלינה יולדת בליה חלין בה: **בדפסנא פארפס**. והיא יולדת חף בליה: **אי הכי**. דיש יולדת בליה: **דרב מרי**. היכי שריא אימא מתרעא פסנא וילדה בליה יום טוב:

דפחיא לכאן'יהבו ליה ביני דשמוטה אחא לקמיה דרבי אמי אמר להו מקח טעות הוא והדר פשיטא מהו דתימא האי לאכילה קא בעי להו והאי דקאמר דפחיא משום דצריבן למאי נפקא מינה למיתבה ליה ביני ביני קמ"ל דהוא דאמר להו ביני דדברא למאי בעי דדברא למאי יהבו ליה ביני דפסנא מארעא אחא לקמיה דרבי אמי אמר להו מקח טעות הוא והדר פשיטא מהו דתימא האי לאכילה קא בעי להו והאי דקאמר דדברא משום דשמינן מפי למאי נפקא מינה למיתבה ליה ביני ביני קמ"ל ואי בעית אימא מאי עם יציאתה נגמרה עם יציאת רובה נגמרה, וכדדבי יוחנן דא"ר יוחנן *ביצה שיצאה רובה מערב יום טוב וחזרה מותרת לאכלה ביום טוב ואיכא דאמר מאי עם יציאתה נגמרה עם יציאת כולה נגמרה עם יציאת כולה אין אבל רובה לא ולאפקי מדר' יוחנן. גופא השוחט את התרגולת ומצא בה ביצים גמורות מותרות לאכלן בחלב ר' יעקב אומר אם היו מעורות בגידין אסורות מאן תנא להא דת"ר דהאכול מנבלת עוף מותר: *מן השלל של ביצים מן העצמות ומן הגידין ומן הכשר שנתלש מן החי-מותר: *מן האשכול של ביצים מן הקורבן ובני מעוין או שהחמה את החלב ונמטו-סמא מאן תנא *מן השלל של ביצים מותר: *אמר רב יוסף דלא רבי יעקב דאי כר' יעקב האמר אם היו מעורות בגידין אסורות, אמר ליה אביי ממיא דלמא עד כאן לא קאמר רבי יעקב דהם אלא לענין אסורא אבל לענין טומאה לא וכי תימא לענין טומאה נמי נגזור אפושיו טומאה הוא ואפושיו טומאה מדרבנן לא מפשינן ואיכא דאמר מאן תנא *מן האשכול של ביצים-סמא אמר רב יוסף ר' יעקב הוא דאמר אם היו מעורות בגידין אסורות" אל אביי ממיא דאשכול מנהר דהלא באשכול דלמא אשכול נופיה וכי תימא אשכול נופיה מאי למימרא מדר' דהוה אקורבן ובני מעוין דאע"ג דבשר יניהו כיון דאיכא אינשי דלא אבלי איצטרין לאצטמעינן הכא נמי כיון דאיכא אינשי דלא אבלי איצטרין לאצטמעינן *ת"ר כל שתשמישו ביום נולד ביום כל שתשמישו בלילה נולד בלילה, כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה נולד בין ביום ובין בלילה, כל שתשמישו ביום נולד ביום ותרנגולת שתשמישו בלילה נולד בלילה וזו עמלה *כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה אדם וכל דדמי ליה אמר מר בר שחשמישו ביום נולד ביום וזו חרנגולת למאי נפקא מינה לכדרב מרי בריה דרב כהנא דאמר רב מרי בריה דרב כהנא בדרב בקנה של תרנגולין מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה-מותרת, והלא בדרב יאמר לא בדרב יפה יפה, ואלפילו בדרב יפה אימרי יצתה רובה וחזרה הואי וכד' יוחנן, איני והא אמר ר' יוסף בן שאול אמר בדרב בקנה של חרנגולת מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה-אסורה: התם בדרספנא מארעא, אי חזי לרב מרי נמי אימא מארעא ספנא: בראיכא זכר ברהר, בראיכא זכר נמי אימא מארעא ספנא: אמר רב נמרא משמיה *דרב כל היכא דאיכא זכר לא ספנא מארעא וע' כמאן: אמר רב נמרא משמיה *דרב כל היכא דשימעה

מותרות לאוכלן ביום ט. גופא השוחט את התרגולת ומצא בה ביצים גמורות מותרות לאכלן בחלב ר' יעקב אומר אם היו מעורות בגידין אסורות מאן תנא להא דת"ר דהאכול מנבלת עוף מותר: *מן השלל של ביצים מן העצמות ומן הגידין ומן הכשר שנתלש מן החי-מותר: *מן האשכול של ביצים מן הקורבן ובני מעוין או שהחמה את החלב ונמטו-סמא מאן תנא *מן השלל של ביצים מותר: *אמר רב יוסף דלא רבי יעקב דאי כר' יעקב האמר אם היו מעורות בגידין אסורות, אמר ליה אביי ממיא דלמא עד כאן לא קאמר רבי יעקב דהם אלא לענין אסורא אבל לענין טומאה לא וכי תימא לענין טומאה נמי נגזור אפושיו טומאה הוא ואפושיו טומאה מדרבנן לא מפשינן ואיכא דאמר מאן תנא *מן האשכול של ביצים-סמא אמר רב יוסף ר' יעקב הוא דאמר אם היו מעורות בגידין אסורות" אל אביי ממיא דאשכול מנהר דהלא באשכול דלמא אשכול נופיה וכי תימא אשכול נופיה מאי למימרא מדר' דהוה אקורבן ובני מעוין דאע"ג דבשר יניהו כיון דאיכא אינשי דלא אבלי איצטרין לאצטמעינן הכא נמי כיון דאיכא אינשי דלא אבלי איצטרין לאצטמעינן *ת"ר כל שתשמישו ביום נולד ביום כל שתשמישו בלילה נולד בלילה, כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה נולד בין ביום ובין בלילה, כל שתשמישו ביום נולד ביום ותרנגולת שתשמישו בלילה נולד בלילה וזו עמלה *כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה אדם וכל דדמי ליה אמר מר בר שחשמישו ביום נולד ביום וזו חרנגולת למאי נפקא מינה לכדרב מרי בריה דרב כהנא דאמר רב מרי בריה דרב כהנא בדרב בקנה של תרנגולין מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה-מותרת, והלא בדרב יאמר לא בדרב יפה יפה, ואלפילו בדרב יפה אימרי יצתה רובה וחזרה הואי וכד' יוחנן, איני והא אמר ר' יוסף בן שאול אמר בדרב בקנה של חרנגולת מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה-אסורה: התם בדרספנא מארעא, אי חזי לרב מרי נמי אימא מארעא ספנא: בראיכא זכר ברהר, בראיכא זכר נמי אימא מארעא ספנא: אמר רב נמרא משמיה *דרב כל היכא דאיכא זכר לא ספנא מארעא וע' כמאן: אמר רב נמרא משמיה *דרב כל היכא דשימעה

מותרות לאוכלן ביום ט. גופא השוחט את התרגולת ומצא בה ביצים גמורות מותרות לאכלן בחלב ר' יעקב אומר אם היו מעורות בגידין אסורות מאן תנא להא דת"ר דהאכול מנבלת עוף מותר: *מן השלל של ביצים מן העצמות ומן הגידין ומן הכשר שנתלש מן החי-מותר: *מן האשכול של ביצים מן הקורבן ובני מעוין או שהחמה את החלב ונמטו-סמא מאן תנא *מן השלל של ביצים מותר: *אמר רב יוסף דלא רבי יעקב דאי כר' יעקב האמר אם היו מעורות בגידין אסורות, אמר ליה אביי ממיא דלמא עד כאן לא קאמר רבי יעקב דהם אלא לענין אסורא אבל לענין טומאה לא וכי תימא לענין טומאה נמי נגזור אפושיו טומאה הוא ואפושיו טומאה מדרבנן לא מפשינן ואיכא דאמר מאן תנא *מן האשכול של ביצים-סמא אמר רב יוסף ר' יעקב הוא דאמר אם היו מעורות בגידין אסורות" אל אביי ממיא דאשכול מנהר דהלא באשכול דלמא אשכול נופיה וכי תימא אשכול נופיה מאי למימרא מדר' דהוה אקורבן ובני מעוין דאע"ג דבשר יניהו כיון דאיכא אינשי דלא אבלי איצטרין לאצטמעינן הכא נמי כיון דאיכא אינשי דלא אבלי איצטרין לאצטמעינן *ת"ר כל שתשמישו ביום נולד ביום כל שתשמישו בלילה נולד בלילה, כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה נולד בין ביום ובין בלילה, כל שתשמישו ביום נולד ביום ותרנגולת שתשמישו בלילה נולד בלילה וזו עמלה *כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה אדם וכל דדמי ליה אמר מר בר שחשמישו ביום נולד ביום וזו חרנגולת למאי נפקא מינה לכדרב מרי בריה דרב כהנא דאמר רב מרי בריה דרב כהנא בדרב בקנה של תרנגולין מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה-מותרת, והלא בדרב יאמר לא בדרב יפה יפה, ואלפילו בדרב יפה אימרי יצתה רובה וחזרה הואי וכד' יוחנן, איני והא אמר ר' יוסף בן שאול אמר בדרב בקנה של חרנגולת מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה-אסורה: התם בדרספנא מארעא, אי חזי לרב מרי נמי אימא מארעא ספנא: בראיכא זכר ברהר, בראיכא זכר נמי אימא מארעא ספנא: אמר רב נמרא משמיה *דרב כל היכא דאיכא זכר לא ספנא מארעא וע' כמאן: אמר רב נמרא משמיה *דרב כל היכא דשימעה

מותרות לאוכלן ביום ט. גופא השוחט את התרגולת ומצא בה ביצים גמורות מותרות לאכלן בחלב ר' יעקב אומר אם היו מעורות בגידין אסורות מאן תנא להא דת"ר דהאכול מנבלת עוף מותר: *מן השלל של ביצים מן העצמות ומן הגידין ומן הכשר שנתלש מן החי-מותר: *מן האשכול של ביצים מן הקורבן ובני מעוין או שהחמה את החלב ונמטו-סמא מאן תנא *מן השלל של ביצים מותר: *אמר רב יוסף דלא רבי יעקב דאי כר' יעקב האמר אם היו מעורות בגידין אסורות, אמר ליה אביי ממיא דלמא עד כאן לא קאמר רבי יעקב דהם אלא לענין אסורא אבל לענין טומאה לא וכי תימא לענין טומאה נמי נגזור אפושיו טומאה הוא ואפושיו טומאה מדרבנן לא מפשינן ואיכא דאמר מאן תנא *מן האשכול של ביצים-סמא אמר רב יוסף ר' יעקב הוא דאמר אם היו מעורות בגידין אסורות" אל אביי ממיא דאשכול מנהר דהלא באשכול דלמא אשכול נופיה וכי תימא אשכול נופיה מאי למימרא מדר' דהוה אקורבן ובני מעוין דאע"ג דבשר יניהו כיון דאיכא אינשי דלא אבלי איצטרין לאצטמעינן הכא נמי כיון דאיכא אינשי דלא אבלי איצטרין לאצטמעינן *ת"ר כל שתשמישו ביום נולד ביום כל שתשמישו בלילה נולד בלילה, כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה נולד בין ביום ובין בלילה, כל שתשמישו ביום נולד ביום ותרנגולת שתשמישו בלילה נולד בלילה וזו עמלה *כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה אדם וכל דדמי ליה אמר מר בר שחשמישו ביום נולד ביום וזו חרנגולת למאי נפקא מינה לכדרב מרי בריה דרב כהנא דאמר רב מרי בריה דרב כהנא בדרב בקנה של תרנגולין מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה-מותרת, והלא בדרב יאמר לא בדרב יפה יפה, ואלפילו בדרב יפה אימרי יצתה רובה וחזרה הואי וכד' יוחנן, איני והא אמר ר' יוסף בן שאול אמר בדרב בקנה של חרנגולת מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה-אסורה: התם בדרספנא מארעא, אי חזי לרב מרי נמי אימא מארעא ספנא: בראיכא זכר ברהר, בראיכא זכר נמי אימא מארעא ספנא: אמר רב נמרא משמיה *דרב כל היכא דאיכא זכר לא ספנא מארעא וע' כמאן: אמר רב נמרא משמיה *דרב כל היכא דשימעה

[בוספוס ס'ר']
הגרות
הבי"ח
(ב) רש"י ד"ה
וכי תימא לענין
טומאה מני
נגזר:

בכורות ח.
גליון
הש"ס
גמ' מן השלל
על בינים עיני
מקח דף ט
פי"א חוב' ד"ה
כתיב נבלות
שם אחר רב
גמרא תמ"ח
דרב י"ל
רבה סדר
הדור' בהקדמ'
אות ד':

[ג] רב אשי
בבבב עב פי"א
וכי תימא לענין
טומאה מני
נגזר:

[ג] רב אשי
בבבב עב פי"א
וכי תימא לענין
טומאה מני
נגזר:

למא
הר נבם טו ג' ב' ג'
למא
למא

למא
למא
למא

למא
למא
למא

למא
למא
למא

למא
למא
למא

למא
למא
למא

למא
למא
למא

ביצה פרק ראשון ביצה

ג א ב טו"ט ח"ח ט"י
תק"ף טע"ג :

רשמעה קליה ביממא . ובלילה משמיטין קולם למרחוק יותר
מביום ולא נקט בלילה משום דהשמיטו ביום :

כי לא ברק אימר מאתמול הואי . וה"ל והא בילה דבר שיש לו
מתירין (ה) ח"כ פסקא לתומרא וי"ל דהאלי הכא משום דגם

כי פסגא מלרעא שביה דיוולדת ביום
יחר מבלילה : **לרובך** לך שיעורו
של זה לא כשיעורו של זה. פירש רש"י

דלי לא כתב שאור הייתי אומר דיו
לכא מן הדיו להיות כגדון ודוקא

בככותבת ח"ל"ס מנלן דשיעור חמץ
בככותבת אימא כבילה או כשיעור

אחר ופ"ה דהלכתא גמירי לה דהוי
ככותבת ולא נהירא דח"כ קרא למה

לי ע"כ נראה פירוש ("אחר") הואיל
וידענא דשיעורו של זה לא כשיעורו

של זה נוקים ליה שיעורו כדלשכחנא
בעלמא גבי יום כפור (וינא דף ע"ט

ועלמא דהוי בככותבת" :
דאמר רבי זירא פתח הכתוב

בשאר וסיים בחמץ
וכי' וביט הלל סברי ילפינן ביעור

מחילה. ואם חמור למה ליה לריכותא
דלעיל הא ידענא שפיר (דחמץ)

בכית מהבא וי"ל סלח טעמה לומר
הואיל ומלן הכתוב בשני לאון ולא

יראה לך ("שאר") ולא יראה לך
("חמץ") ודלי חין שיעורן שוב דה

בככותבת וזה בכית קמ"ל הלריכותא
וח"ל הואיל וזית ליה הלריכותא למה

לה דר' זירא וי"ל לא היה משום
כרת אלא בחמץ דכתיב ביה כרת :

בעפר

ענין ביעור בית שמאי סברי לא ילפינן ביעור מאכילה ובית הלל סברי
ילפינן ביעור מאכילה, אתמר נמי א"ר יוסי בר חנינא מחלוקת לענין ביעור

אבל לענין אכילה דברי הכל זהו זה בכית תניא נמי דהי זירא לך
("שאר") ולא יראה לך ("חמץ") זהו מחלוקת שבין בית שמאי וב"ה: שב"ש

אומרים שאור בכית וחמץ בככותבת ובי"ה אומרים זהו זה בכית: השוחט
היה ועקר ב"ש וכו' : "השוחט" דיעבר אין לכתחלה לא, אימא סיפא רביה

אומרים לא ישחוט מכלל דת"ק סבר ישחוט: הא לא קשיא לא ישחוט ויבסה
קאמר אימא סיפא אומרים שאם שחט שיהפוך בדרך ויבסה מכלל דרישא לאו

דיעבר הוא אמר רבא **הבי קאמר** השוחט שבא לימלך כיצד אומר לוי' ב"ש
אומרים אומר לו שחוט תפוך וכהו ובית הלל אומרים לא ישחוט א"כ

היה לו עפר מוכן מבעוד יום **רב יוסף אמר** ה"ל השוחט שבא להחליך כיצד
אומר לו ב"ש אומרים אומר לו לך תפוך שחוט וכהו וב"ה אומרים לא ישחוט

א"כ היה לו עפר מוכן מבעוד יום **א"ל אביי** לרב יוסף: לימא מר ורבה
ברבי זירא אמר רב' קא מפלגתו דא"ר זירא אמר רב' "השוחט צריך שיתן

עפר למטה ועפר למעלה שחומר "ישפך את דמו וכסוהו בעפר" עפר לא
אמר אלא "בעפר" מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה

רב אית ליה דרבי זירא ורבה לית ליה דרבי זירא א"ל בין לדידי בין לרבה
אית לן דרבי זירא והבא בהא קא מפלגין: רבה סבר אי איכא עפר למטה

אין אי לא לא-חיישינן דלמא ממליך ולא שחט ולדידי ("אדרבה") הא
עדיפא דאי לא שרית ליה א"ל לאמנועי משבתת יום טוב: ומורים שאם

שחט שיהפוך בדרך ויבסה: אמר רבי זירא אמר רב יהודה יהוא שיש לו
דקר נעוץ מבעוד יום, והוא קא עביד כתישה: אמר רב חייה בר אשי אמר רב

בעפר

יעשה אם ישחוט אם לאו הואיל ואין לו עפר תיחוס ב"ש אומרים כו' : רב יוסף אמר כו' . ולקמיה מפרש בחמי' קמפלגי רבה ורב יוסף אלויה
דב"ש: בעפר . משמע שהוא נכלל ונמוץ בעפר קודם הלכה: וכפסו עפר . הוי משמע דלא קפיד אלא אכסוי: א"ל דר' זירא . ובענין עפר

למטה והבי קאמר רבה אם יבולין לומר לו שחוט מיד שיש לו כבר עפר למטה שרית ליה אבל אם לטו לריבין לומר לו שחוט תחלה לא נסיר לו :
דלמא . לאחר חפירה ממליך ולא שחט נמנא שחופר בחסם: פ"ה עדיפא . דלא תגזור הכי: ופ"ה קא עביד כתישה . לרב יהודה פריך דלא תגזור והוא

ש"ס לו דקר נעוץ ללמא דעעמא דהיתמין לאו משום דלתי עשה "דוכסהו בעפר" ודחי את לא תעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד
הוא והא קא עביד כתישה שעדיין רגבים מדוכקים הם ואין ראוין לכסוי אלא אם כן כותשין, וכותש-הולדה דעוין הוא ומלאכה היא: והא

דשמע קליה ביממא . שהקול אינו נשמע ביום כבלילה : **עובדא** .
דבדק מעי"ט ולא מלא והאכסין ומלא ולא היה תרנגול זכר עד שסיים

בתיס וסמך רב מרי על התרנגול והסיר את הביצה : **מברא** .
גמר : **מילא** . חבל קשור בראשי שתי יתדות אחת הקושה בשפת

תורה אור
הנהר מזה והחת תקושה בשפת
הנהר מזה ועין קלר מוטל לרוב

הנהר ועוברין ט בדוחק על ידי
שאוהין בחבל ועוברין : **במאי**
לוקימסא . לדרבי יוסי ב"ר שאול :

אימא מאסמול סווי . דכיון דרובא
דבימא ילדן אי לא בדק חלין ביממא:

דרבי יוחנן לא שכיחא . הלכך
בדאיכא זכר כיון דקיי לן דלוינה

יולדת בלילה הלין כרבי יוחנן אבל
בדספסא מלרעא לילד בלילה שביח

עפי מילתא רובה: **טופא שמיא** .
טופין שחוקין: לגולא . הכתש שובה

ממנו אם מולאו מגולה ומטיל בו
ארס: **אס פן** . דמר שיעורא

למרוייהו: שיעורו של פ"ה כו' . להכי
לא יליף שאור מחמץ משום דחמץ

בככותבת דלא תימא דיו לכא מן הדיו
להיות כגדון ושאר נמי בככותבת

להכי כתיבה כהדיו לשעורי' בשיעורא
והוא שיעורא רבא ולהכי נקט כותבת

דכתיב הוי יחודי דטחא דמפרש
עעמא ביממא (דף ע"ט) דף נמי

שיעורין הלכה למשם מכתיב: לים
לשו דרבי זירא . בתמיה והא קרא

כהדיו כתיב: **פסח הפסח בשאור** .
שאור לא ימלא בבכיים (שמות י"ג) :

ופייס כפסח . כי כל אוכל [מחמץ]
הואו ליה למכתב כי כל אוכל שאור

כו' דהא אירא עוגשו עם אזוהרו:
זכו שאור וכו' . כוה כו: זה לענין

לכילה כולי עלמא לא פליגי . דאפילו
ב"ש מודו דחמץ קייב בכיות כשאר

באפילו ובר' זירא אבל לביעור
לכ"ש לא השו מדלועטריך קרא

למכתביהו למרוייהו "לא יראה לך
חמץ ולא יראה לך שאור" לא ילפינן

למימר ליה היכי דבאכילה השוה
הכתוב אכילת חמץ לביעור שאור חף

לביעורו השוה לו דמדלועטריך
למכתביהו יס חלוק בשיעורין: **פסח**
נמי פ"ה . דביעורו הוא דפליגי ולא

באכילה: **השוחט ויעבד** . דלי שחט
משמע אבל לכתחלה לא שרי ליה

ויקראות שחוי לשחוט א"ל"י לא
עפר מוכן תיחוס: **מכלל דמ"ק סבר**

ישחוט . בתמיה והא השוחט קאמר:
פ"ה לא קשיא . לא ישחוט דבי"ה

אכסוי למודיה קא מהדרי והכי קאמר
אלא יגזור מעשה השחטה דהיינו

הכסוי: **לא ישחוט ויבסה** . אע"פ
ששחט לא יגזור: **הפסח שבה**

ליפטר . אע"פ השוחט דעלמא דיעבד
על כרחך הכא לכתחלה השוחט שבה

לשחוט (הכמה) וכל לימלך לו מה
ולקמיה מפרש בחמי' קמפלגי רבה ורב יוסף אלויה
דב"ש: בעפר . משמע שהוא נכלל ונמוץ בעפר קודם הלכה: וכפסו עפר . הוי משמע דלא קפיד אלא אכסוי: א"ל דר' זירא . ובענין עפר

למטה והבי קאמר רבה אם יבולין לומר לו שחוט מיד שיש לו כבר עפר למטה שרית ליה אבל אם לטו לריבין לומר לו שחוט תחלה לא נסיר לו :
דלמא . לאחר חפירה ממליך ולא שחט נמנא שחופר בחסם: פ"ה עדיפא . דלא תגזור הכי: ופ"ה קא עביד כתישה . לרב יהודה פריך דלא תגזור והוא

ש"ס לו דקר נעוץ ללמא דעעמא דהיתמין לאו משום דלתי עשה "דוכסהו בעפר" ודחי את לא תעשה כל מלאכה אלא משום דכבר חפור ועומד
הוא והא קא עביד כתישה שעדיין רגבים מדוכקים הם ואין ראוין לכסוי אלא אם כן כותשין, וכותש-הולדה דעוין הוא ומלאכה היא: והא

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

[ימא עט:]

ביצה פרק ראשון ביצה

וסא קא ענין גומא • וחיוב משום בנין : פטור עליה • דמפרש
טעמא כפ"ק דמגינה דכיון דחזי לך אלף לעפרה ולא לגומא
אינו בונה ולא חורש אלף מקלקל וכל המקלקלים פטורים : **סא** (צ"ט)
דכר שמים • דקאמר שאפר כו' דמשמע דיהיב טעמא למילתיה **ב**רמז (א"ו) זירא) אמר גזרה שמה יוזן עפר ממקומו* מאי

דלעיל : **שפוטא פערצ"ט** • מאחמול
דענינה עלויה לכל מילי : **אכל הוסק**
ביו"ט • לייבא למימר דעניה עלויה
מאחמול אסור : **ואם ראו ללנות כו**
ג"כ • שיש עדיין רמז חס : **מומר** •
דמאחמול בצדקם עלים היו מוכנים
להסק ולבשל וללנות ועודו בתמימות
זה וחיובי דחיי להכיבי ביה מדי
ללית בילה שקיל ליה נמי ומנח ליה
על הדס : **סנינים עפר** • הרבה
במקום אחד ולתך גנתו או לתוך
חורבתו לשטוחן בהן מותר לכסות
בו דכל זמן שהוא לצור דעניה עלויה
לכל לרכיז : **מכנים אדם מלא קופטו**
עפר • צדקה ונוחטו במקום אחד
ועשה בה כל לרכיז ולא הארעין
בטלה לה לגבי קרקע הבית איידי
דזוטרא : **ופוא שיד לא כו** • ולא
שטחא ממוכחא מילתא דלרכיז קא
בני לה ובועפר תיחוח קאמר שאינו
מוכח לא חפירה ולא כתישה אלף
הכנה : **כו** • ספק היה ספק בהמה:
אין שפוטין אפוא ביו"ט • משום דשמה
מיה האו ולתך כסוי והוא אינו יכול
לכסותו ביו"ט דקרקעי : **ואם שמו**
אין ספקין אפ דפו • דשמה בהמה
הוא ואין בו מלות כסוי ואין מטלטלין
העפר לך : **ואם איפא** • דיש עפר
שמוק לכל לרכיז אדם, אפי' האו

שנה עני
מגינה י

ההרות
הב"ה
(ה) חו"ס ר"ח

כמגני
בעפר יבית
גומא :

שנה ג

חולין עני : סג
[כבודי ס"ב
ע"פ]

ביעפר תיחוח והא קא עביר גומא? כדר'
אבא *דאמר ר' אבא יהוציר גומא בשבת
ואינו צריך אלא לעפרה פטור עליה : שאפר
כירה מוכן הוא : **אפר כירה מאן דבר שמייה?**
אמר רבה הכי קאמר **ואפר כירה מוכן הוא**
אמר **רב יוחנן** אמר רב לא שנו אלא
שדוסק מערב יו"ט אבל הוסק ביום טוב
אסור ואם ראוי לצלות בו ביצה מותר
תניא נמי הכי **כשאמרו אפר כירה מוכן הוא**
לא אמרו אלא שהוסק מערב יו"ט אבל הוסק
ביום טוב אסור, ואם ראוי לצלות בו ביצה
מותר. **הכנים עפר לגנתו ולחורבתו מותר**
לכסות בו **ואמר ר' יהודה** המכנים אדם
מלא קופתו עפר ועושה בה כל צרכו דרש
מר זוטרא משמיה דמר זוטרא **רבא** יהוא
שייחד לו קרן זווית מיתובי **יבני אין שורחין**
ארתו ביו"ט ואם שחמו אין מכסין את דמנואי
איחא לכסיה כדרב יהודה ולמעמד לכסיה
באפר כירה או בדרב נעוץ, אלא דלית ליה
הבא נמי דלית ליה או הכי מאי איריא ספק
אפילו דראי נמי לא לא מבועיא קאמר : לא
מבועיא דראי דלא לשחט אבל ספק אימא
משום שמחת יו"ט לשחט ולא לכסיה קמ"ל

והא
הלך הואיל ואינו מגדל ממחין און מכסין בו אלף הכל מיירי
באפר עליה דמגדל ממחין ואע"פ דלא מקרי עפר מכסין בו דקאמר
דבר המגדל ממחין אע"פ דלא מקרי עפר ואי מקרי עפר בשום
מקום אע"פ דלא מגדל ממחין מכסין בו דתינח היה הולך במדבר
ואין לו עפר לכסות שוחק דינר זהב ומכסה בו היה הולך בספינה
ואין לו עפר לכסות שוחק טליחו ומכסה בו ופרך אשכחן אפר
דמקרי עפר שנאמר ולקחו לעמא מעפר ערפת החטאת ולכן שוחק
הלך הואיל ואינו מגדל ממחין און מכסין בו אלף הכל מיירי
באפר עליה דמגדל ממחין ואע"פ דלא מקרי עפר מכסין בו דקאמר
דבר המגדל ממחין אע"פ דלא מקרי עפר ואי מקרי עפר בשום
מקום אע"פ דלא מגדל ממחין מכסין בו דתינח היה הולך במדבר
ואין לו עפר לכסות שוחק דינר זהב ומכסה בו היה הולך בספינה
ואין לו עפר לכסות שוחק טליחו ומכסה בו ופרך אשכחן אפר
דמקרי עפר שנאמר ולקחו לעמא מעפר ערפת החטאת ולכן שוחק

[ג'ל רבה]
וכפ"י עס משום דקא
עביר גומא
גד א מיי פ"ב מהל'
יו"ט הלכה י"ח סמג
לארין עה עוש"ע א"ח
ס"י חלה כע"פ יד :
גד ב מיי פ"א מהל'
שנת הלכה ז' :
גד ג מיי פ"ב מהלכות
יו"ט הלכה י"ח סמג
ע"פ ע"פ ע"פ ע"פ ע"פ
[הדק ענין] :
[וע"ה חו"ס פסחים מו :
ד"ה כתיבה ביו"ט]
גד טו"ט ע"פ ע"פ ע"פ ע"פ
גד ו ה ו מיי פ"ב מהלכות
יו"ט הלכה ז'
טו"ט ע"פ ע"פ ע"פ ע"פ
וכי קאמר רבה הכה
כלי

רבינו חננאל
בוער תיחוח כלומר
עפר מה שאינו בטוח.
והא עביר גומא •
כלומר שתיחוח דרקר
נעשה טמא • ופרקינן
סו"ט כ"ו אבא דאפר
בתניה פרק ראשון
הוציר גומא ואין צריך
אלא לעפרה פטור עליה :
פוסקא ואפר הכירה
מוכן הוא • תניא
כשאפר אפר כירה
מוכן לא אפרו אלא
שהוסק מערב יו"ט אבל
אם הוסק ביו"ט אסור •
ואם ראוי לצלות בו
ביצה מותר • הכנים
עפר לננות ולחורבתו
מותר לכסות בו אפר
רב יהודה מכנים אדם
מלא קופתו עפר ועושה
בו כל צרכו • ואמרינן
הוא שייחד לו קרן
זווית ומיתובין עליה
סו"ט כ"ו א"ז שוחקין
ארתו ביו"ט ואם שחמו
אין מכסין את דמנואי
ואם איחא ליכסיה
כדרב יהודה כלומר
בעפר שהכנים • ורחינן
ולמעמד ליכסיה בדרב
נעוץ או באפר הכירה
אלא דלית ליה אחר
סו"ט ולא אפר הכירה •
או הכי אמילן צני או
עוף ודאי לא ישחוט
שאר לו כהה לכסות את

[ע"ה חו"ס שנת קב :
ד"ה א"ה]
והא

וה"ה חו"ס
מו. ד"ה כ"ז
[בס' כד"ה
גריסא • וע"פ
חו"ס לקמן ל"ג
ד"ה אמר ר'
זירא]

ביצה פרק ראשון ביצה

איכא חד דמערכ בה - והיה ונכסיל כדבחה' ויע' דבעלי חיים

לא בעלי דמשיבי אי' למי היל דבר שיש לו מחירין לאחר

י"ט וכל דבר שיש לו מחירין אי' באלף לא בעלי :

חד מנייה אול ועלמא - וה"מ ובי חלין לקולא דבר שיש לו

מחירין ויש למד האחיל

וגשארז שנים במקומם והל' ככה"ג

חלין לקולא : **קורין** ומעשר שני

מטורכין זה בזה - פ"ה' טורכ' מנה

היפה שבשניהם ויחמד אם זה של

מעשר מוטב ואם האחר של מעשר

הרי זה מחולל על זה ומימה דמפרש

בפרק הזה (ב"מ דף מה.) לחין

מחללין כסף על כסף ולא מעות

על מעות לכך נראה דמחלל בהמלה

המנה של מעשר על פרוטות של

נחשת ואח"כ מחללו על מנה היפה

שבשניהם : **הכל** חולין - שאני

לומר הוא לקח מעות של מעשר

שני והני אחריני נינהו ומימה דהא

לא אמרי' שאני לומר להקל אלא

כשהוא מדברגן כדאימא בפ"מ

(דף י"י) דקאמר שאני פרומם דרבנן

לפיכך אתי טולה להקל לומר שאני

לומר אתי וי"ל דכיון שאין אדם

מניח חולין אלל מעשר חלין שפיר

לקולא ואמרי' והל' לקח אלו משם

ושכח ואמר קח הניח אלו שם :

פשיטא

אבל ביום טוב אסור דיימנין דמשחבחי

שמינים בחישים וכושישים שמינים וקבמלמל

מדי דלא חזי ליה **אי גמי** ויימנין דמשחבחי

כלהו כחוישים ושביק להו וארי לאמוני

משמחת יום טוב : **מתני'** וכן שחרם

ומצא לבנים, לבנים ומצא שחורים, שנים

ומצא שלשה **אפרים**; שלשה ומצא שנים

מחרים. בתוך הקן ומצא לפני הקן **אסורין**

ואם אין שם אלא הם הרי אלו מותרים :

גמ' פשיטא אמר רבה הלא כמאי עסקינן

"בגוף שזמן שחורים ולבנים והשבים ומצא

שחורים במקום לבנים ולבנים במקום שחורים

מהו דתימא הני אינהו נינהו ואחאפוכי

אתהפוך קמ"ל הנך אודו לעלמא והני

אחריני נינהו, לימא מסייע ליה לר' הנינא

דאמר ר' הנינא *ירוב* וקרוכ הלך אחר

הרוב? כדאמר אביי *בדף הבא גמי ברה :

ישנים ומצא שלשה אסורין? מה נפשך

אי אחריני נינהו הא אחריני נינהו ואי לא

אחריני נינהו הא איכא חד דמערכ בהו :

ישלשה ומצא שנים מותרין ; מ"פ ר' אבהו

נינהו וחד מנייהו אול לעלמא, לימא מחנירי רבי היא ולא רבנן

ומצא מאתים חולין ומעשר שני מעורבין זה בזה דברי רבי, והב"א הכל חולין

הניח מאתים ומצא מנה מנה מנה מפל דברי רבי, והב"א הכל חולין

אפילו הימא רבנן הא אומר ע"ה ר' ויחנן ר"א אמרי חייילן שאני נזולות

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

לדוהו והא אומר ע"ה ר' ויחנן ר"א אמרי חייילן שאני נזולות נזולות ועשיין

ביסין מחלוקת אבל בכיס אחד דברי ר' חנין ר"א אמרי חייילן שאני נזולות

מחלוקת אבל בשני ביסין דברי ר' חנין ר"א אמרי חייילן שאני נזולות

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

מנה מנה מנה מפל דברי רבי, והב"א הכל חולין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

ביסין מחלוקת אבל בכיס אחד דברי ר' חנין ר"א אמרי חייילן שאני נזולות

מחלוקת אבל בשני ביסין דברי ר' חנין ר"א אמרי חייילן שאני נזולות

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

נזולות ועשיין זרובם, ורבה לי לשנויי ע"ה שאני נזולות נזולות ועשיין

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

עבד א מתי' פ"ב מתי'
י"מ הלכה ו מתי'
א"מ פ"י תלו ספי' י"ב :

כ"ב ס'.

לתי' י"ב.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

פ"ב ס'.

תוס' פ"ב ס' פ"ב
ד"ה ד"ה חלין וכו'
מחלל שישמח

תוס' פ"ב ס' פ"ב
ד"ה ד"ה חלין וכו'
מחלל שישמח

תוס' פ"ב ס' פ"ב
ד"ה ד"ה חלין וכו'
מחלל שישמח

תוס' פ"ב ס' פ"ב
ד"ה ד"ה חלין וכו'
מחלל שישמח

ביצה פרק ראשון ביצה

קין אר"י מ"ה סוף הכ"ה
ו"ש הלכה ג' סוף
לזין ט"ז ט"ז סוף ג'
סוף תר"ט סוף ג'

קוח ב' מ"ה סוף
הכלכות ו"ט
כלכל סוף ט' סוף
א"ה סוף תר"ט סוף ג'

קוח ב' מ"ה סוף
הכלכות ו"ט
כלכל סוף ט' סוף
א"ה סוף תר"ט סוף ג'

קב ה' מ"ה סוף
ט' ט"ז סוף
סוף ט"ז

קב ה' מ"ה סוף
ט' ט"ז סוף
סוף ט"ז

קב ה' מ"ה סוף
ט' ט"ז סוף
סוף ט"ז

ג' ט"ז סוף

החילו פסולת יורה
הטור כ"ז

קב י' כ"ה סוף
כלכל סוף ג'
כ"ה לזין רפ"ט סוף
י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

י"ד סוף ט"ז סוף ג'

רבא אמר - תולס מה טעם קאמר ושם כחיה לא שריא
ואשילו בקטנה ומיירי לה לבני איי שיש להם עבדים
שמולליס בדבר כך פירש הקוגנטרס:

הבורר קטניות ביו"ט בית שמאי לומר בוור לזכל ואוכל ולא
היט ברירה וכו' וסומה

דנמסכת שכת (דף ק"ה). קאמר מה
דרכו של בוור טולס האוכל ומינה

הפסולת והכא משמע שאין ברירה
בכך דקרי ליה שטי וי"ל דהסא היט

טולס האוכל עלמנו ומינה הפסולת
פירוש ירוק אוזו ומכל מקום פסולת

מתוך האוכל אי ברירה אי נמי הסא
שפסולת מרובה על האוכל ואו דהאי

אבל הכא מיירי שהאוכל מרובה על
הפסולת דאז הו ספולת מתוך האוכל

דך ברירה ונמ' דפריך דפסולת
מרובה על האוכל מי איכא מאן דשרי

פ"י אשי' כולטול יאה אכור היה יכול
להקשות דהו דרך טורר אלא דעדיפא

מניה פריך דלשילי טלטול יאה
אכור דככל משוטא לגבי רוכא והו

ככוליה פסולת:

מפני מה אמרו וילן טמא מפני
שהשמש מתחמם כנגדו.

ול"ה והא בפרכה המשכן אמר בפרק
גיד הגשע (תולין דף ג' טס) דמקבל

טומאה ("וקאמר") וטלס מלואה כחיים
וכו' ואף על נב דהאי טמא לא שייך

בזו ויט לומר דשאי פרכת האולי
דמיקדיי עליה דלרון הו הוא אהל

ומטמא כמה ומי"ם קשה דהיך
מטמאה בולד הטומאה דלמר במסכת

שקלים (דף י"ב): פרכת שנטמאה בולד
הטומאה ומיירי בפקה דז חכה

דאי לא הכי לא מטמו כלי וי"ל כיון
שנעשה אהל יט להם תורת כלי

ומטמא אף בולד הטומאה ועד
לומר הר"ר שטולא מלי"כ"א כשהו

טקלים הפרכת ממקום למקום טולס
הכלים לתוכה א"כ יש תורת כלי

עליהם וכו"ג גרס וילן אכור ויש
לפרש אכור לעשות מכללים מפני

שהשמש מתחמם כנגדו ול"ג דלא
אשכנחא כשום מקום לא כברייתא

ולא שנעשה דיהא אכור וילן
מכללים "כשלמח טומאה אשכנחא

דכתן סדון שהיה טמא מדרס ועשאו
וילן טורר מן האדרס אבל טמא מנע-

(כלים פרק כ"ז מ"ט):

ישאין תפרין נמי חו לכסויי אלא ככלאים' למאי חו ובי תימא חו למיך
תותיה *ותרניא לא יעלה עלך' אבל אתה יכול להציעו תרודך אבל אמר
חכמים אמר לעשות כן שמא תכרך לוימא על בשור' ובי' דמפסיק מדי בני
בני האמר ר"ר שבעון בן פוי אי"ר יהושע בן לוי אמר ר' יוסי בן שאול אמר
רבי משום קהלא קדישא דבירושישע יאפי עשר מצעות ו' על גבי ו'
ובלאים תרתיהו אמר לישן עליהם: *משום שנאמר לא יעלה עלך' אלא
ביולך, והאמר עולא מפני מה אמרו וילן טמא מפני שהשימש כנגדו
אלא

רבא אמר - לעולם מה טעם
קאמר ובקטנה נמי קאי וקאמר אין
טושין כלל ודמיין טלה אבל
דמוללי: סא נסו - דלית להו עבדי
דמוללי ועושין גדולה ואמרי

בקטנה עשית: קניף זכרים - טורר
מלריוו היה קניף ולבן:

מתני' מדיח - כמים: וטולס
מפרש בגמרא שולה הפסולת שלף
למעלה כמו משישלה בחביות (ע"י

דף טו.) דהיינו נמי טולס חרליס
הלמים ע"פ החביות: (גמ' פד"ג -

דשרו ביה לישול פסולת חמס
ולהשליך: פי איכא פאן דשרי - וחס'י

לשולטו והא כתיב' ליה מיעוטא לגבי
דוכא ויהו ליה ככליה פסולת ולא

חזו: דנפיש כפרתס - שישט דך
והכי קאמר דר"א בזמן שפורח

האוכל מרובה על של פסולת הוא
דקא אמרי ב"ה וטולס פסולת דמשוטי

בית שמאי אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

בבבא רבן גמליאל אמר ר' יוחנן
בבבא רבן גמליאל אמר אף מדיח ושולה:

א ב מ"י סוף חסד
שבת כל כד נגמ
לאזני סה טור ש"ס ח"ה
מ"י נהפ סוף ל: ב

בא נ מ"י פ"ג חסד
שבת עשר סוף ח"ה
נ סוף ח"ה ח"ה סוף ח"ה
סוף ח: מ

פ"ג מ"י סוף חסד
ר"ס ח"ה ח"ה ח"ה

הדר ביה רבא מההיא . פי' מההיא שטיח דקא משני כאן קודם
כי לא סיד דלאר כל חיובי טבילות ט' וזמנה מלא ליה דרבא
הדר ביה מההיא שטיח לנעול אומא לך דהדר משטיח דהואיל דמאי
מוקף להארי טעמא דהואיל דקמשני ממנ' מאוס דגראה כמתקן
והדר ביה נמי מההיא שטיח דהואיל
והוא דכלים אסורים מההיא טעמא
דשניית אומרי לנעול מאוס שמה
יעבירט או יסאף או יסחוט וי"ל דסמי
דחא מקמי תרתי הריא שטיח דהבא
כאן קודם טבילה מקמי תרתי שטיי
דמשני משום מתקן כלי והואיל ולא
נהרא דחא דהא ביה תליא דהא מה
דמשני רבא הואיל ושבת ט' היה טולי
להעמיד שטיח משום דגראה כמתקן
ועוד דהיה לו לפרש האי מקמי תרתי
לקח גראה לי דקיס ליה לגמרא דלא
היה טול לעקור משני שגראה כמתקן
כיון דמתקן ליה עלה דמתני'
אבל היה סבור לעקור שטיח
דהואיל ומהא נמי מייחא רביה דאין
יכול לעקור [וע"פ חוס' שבת
ק"ח ד"ה ל:]

בשרב ורוחץ אפילו במי משרה תינח בימות
החמה , בימות הגשמים מאי איכא למימר?
אמר רב נחמן בר יצחק פעמים שאדם בא
מן השדה כלובוך במים ובצואה ורוחץ
אפילו בימות הגשמים, תינח בשבת, ביוה"כ
מאי איכא למימר? אמר רבא מי איכא מדי
דבשבת שרי וביוה"כ אסור - אלא הנאיל
ובשבת שרי ביוה"כ נמי שרי, ומי את ליה
לרבא "הואיל" יהתנן החושש כשיניו ילא
יעמץ בהן את החימוץ אבל מטבל הוא
בדרבו ואם נתרפא ונתרפא ומינון עלה דלא
יגעץ ופולש אבל מנמע וכולץ ואמר "אבי"
יבי תגן נמי מ"מ מנמע ופולש תגן ורבא
אמר אפי' תינח מנמע וכולץ ולא קשיא
כאן קודם טבול באן לארז טבול ואם אחא
נימא דנאיל וקודם טבול שרי לארז טבול נמי
שרי דודר ביה רבא מההיא וממאי דמההיא
הדר ביה דלמא מהא דודר ביה? לא סלקא
דעת דתניא יכל חיובי טבילות סובלין
כדרך ב"ן בחשעה באב ב"ן ביה"ב: ושון
שמשקין את המים בבלי אבן וכו' מאי אבל
לא מטבילין? אמר שמואל אין מטבילין את
הבלי על גב מימינו לטהרו ביום טוב מעי
מתני' לא רבי ולא רבנן דתניא אין
מטבילין את הבלי על גב מימינו לטהרו
משיקין את המים בבלי אבן לטהר דברי
רבי נתנאל ואמר מ"מ מטבילין כל על גב
מימינו לטהרו ומשיקין את המים בבלי אבן
לטהר מני: אי רבי קשיא השקה אי רבנן
קשיא המבילה? איבעית אימא רבי איבעית
אימא רבנן איבעית אימא רבי רישא דבריהם
ביום טוב ורישא דבשבת הבה מתניא ביה"ש
ואיבעית

בשרב • חוס • מי ספסרה • שזורין הפסקתו בן: **ביום הכיפורים** •
שאסור ברחימי מאוס עני ועומק בעצלות מלח דלקחון: **מאי ליכא**
למימר • האי דדאי מוכחא מלאח לטבילה מוסבין ולא במיקר: **מי**
ליכא מידי • דמלאכה, דכשבת שרי וליכא ליכור דרבנן מאוס דמניא
למלאכה: **וביום הכיפורים אסור** •
משום מלאכה כי האי דבעינן למסרי
עליה משום דגראה כמתקן: **כיון**
דכשבת • דחמירא במלאכה שרי משום
טעמא דמיקר: **ביום הכיפורים נמי**
שרי • ואפי' ללא גראה במיקר שלא
תחמיר לענין מלאכה ביום הכיפורים
משבת: **ומי ליכא ליה טבול** • באיסורי
שבת כה"צ משום דשרי כהא לא תשרי
כהא: **לא יגעץ כסן אם ספסוק** •
לרשעה לכל רשעה בשבת גזור בה
רבנן משום שמיקת סמומין שהיא אב
מלאכה טווח: **אבל מטבל הוא** • ט
מאלתו דרבנן: **לא יגעץ** וטבול
דמוכחא מלאח דלרשעה עבדי: ואמר
אבי גרסינן: ורבא חמר גרסינן:
'עבד עבול' = קודם חכילה נמנע
ובולע ללא מוכחא מחא דלרשעה
דסבדי חומץ אחי ליה למיכל: **לא יגעץ**
בחומו דמוכחא מלאח דלאו ומונן
עיי למטעם חלל משום רשעה
ואמאי, הרי קודם חכילת שבת היה
מוחר ובתו שבת אחא אוסרו ובתו
שבת אחא מחירו: **יעבד טבול** •
וקודם חכילה שר - דגראה כמתן
בעלעם חומץ, לאחר חכילה נמי שרי
שין חמון כשישור של שבת: **סבל**
כיום רבא ספסוק • דתמון ושעבדי
כאביי וזהו וז' ספסוק - דאית ליה
הואיל חמר לאחר חמרה: **דלמא ספסוק**
דטבילה דיוה"כ הדר ביה ואל סמך
חמר באחרונה: **לא מידי** • למיסר
טבילה ביה"כ: **כין כששבת כלבב כין**
ביום הכיפורים • ואפי' שחכורין
ברחמי: **הין ספסוקי לי** • הגרן
טבילה על גב השקה מימינו לטהרו:
הכי גרסינן דהניא **הין ספסוקי** אם
סבל על גבי מימינו לטהרו והין

גית נטיח
לפי רבא מווי
לארי דרעל
בשבת וניח
ואיני נתיב
במתקן - ורע
במתן דרעל
כיום - וריני
מחוי קראי
הואיל ורעל
ט' קיבור
גמ טו

כל חיובי טבילות טבולין כדרך ב"ן
כשעשה בלבב ב"ן ביום הכיפורים
הייט דוקא להגי שובולין טבילת
מנה בזמנה אבל השקה שכל
טבילות ששמויט טבולת הינו
טבילה שלא בזמנה דהן סופרות ו'
נקים משפק שהן זכות חין טבולת
כט' בלא וכו"כ ומיהו יש לתקן
כדלמך בזמנה (דף פה) גדות
וילוח טבילתן כללה זכין וזכות
טבילתן ביום בעל קרי טובל והולך
עד המנחה כדי שיפלה הפלה המנחה
בטהרה אבל לאחר המנחה לא יטבול
ומפרש החם טעמא דחי משום הפלת
ענילה היה יטול להמתין עד הלילה
ועבול ויפלה הפלה ענילה בלילה
ואמאי חט טובל ביום כדי שהא
הטבילה בזמנה אלמא ש"ך דקסבר
ההוא תנא דטבילה בזמנה לאו מנה
היא ואשילי הכי שריא ביוה"כ ומיהו

[תפנינו י"א וסא ח"ה
ר"מ פון הכהנים]

ישוין שמשקין המים בבלי אבן לטהר - אבל לא בכלי פן
לפי שהוא מקבל טומאה מןהמים קין ונמצא שהוא מטביל
כלי וה"ה אחי אין מטבילין אחרו הא ליכא תרתי לטבילתא חרד
כשגמא ב"יט ועוד דלא נעמא כי חס בולד הטומאה וכולי עמלמ
מדיים דמטבילין לנעול דלעיל ולמחן דמשקין מקטנין שבת
וכרבנן ניחא אבל למחן דמוקי לה ב"יט וכו' קשיא וי"ל דמ"ה אין
לגרסו הטומאה לכלי בדיים כדי שיעבילו דדוקא כשגממא כבר
בולד הטומאה הוא דמטבילין אותו אבל אסור לעמוחו על מנה
להטבילו ב"יט: **אין** מטבילין את הכלי על גבי מימינו לטהרו על מנה
דבריי רבי ב"ן דבריי רש"י ובספסריס היה כחוש אפקא השקה קודם הטבילה והכל אחד אלא שגרסו הספסריס גרס רישא שבת
וסיפא ב"יט ורישא רש"י רישא ב"יט וסיפא חסין את ספסוקי רש"י ולפי מה שגרסו בספסריס השקה קודם הטבילה
לא תוכל לפרש רישא רש"י ורישא חסין אלא את סן פפרס שמתנינן ק"ח דקחני משקין אבן לא מטבילין חסין: ואפי' שהיה הוא כדפירש רש"י:

רבינו הנאיל
שרי וביוה"כ אסור
במשיקין ופי' אית ליה
לרבא והואל ותתון
החושש בשניו לא יגעץ
בן דמשקין אבל ספסוק
כדרכו ואם נתרפא
נתרפא וריסין עלה
דמתני' אינו מנעם
ופולס אבל מנעם
ובולע . ואמר רבא
למ חקמטא למתניין
כיון יגעץ ויבלע לטור
סובל ומתניחא דקחני

הכי גרסינן דהניא **הין ספסוקי** אם
סבל על גבי מימינו לטהרו והין
משיקין אם ספסוקי רש"י
כיום רבא ספסוק • דתמון ושעבדי
כאביי וזהו וז' ספסוק - דאית ליה
הואיל חמר לאחר חמרה: **דלמא ספסוק**
דטבילה דיוה"כ הדר ביה ואל סמך
חמר באחרונה: **לא מידי** • למיסר
טבילה ביה"כ: **כין כששבת כלבב כין**
ביום הכיפורים • ואפי' שחכורין
ברחמי: **הין ספסוקי לי** • הגרן
טבילה על גב השקה מימינו לטהרו:
הכי גרסינן דהניא **הין ספסוקי** אם
סבל על גבי מימינו לטהרו והין

הכי גרסינן דהניא **הין ספסוקי** אם
סבל על גבי מימינו לטהרו והין

יום טוב פרק שני ביצה

צ"ח א ב מ"י פ"י מה"י
כלים הלכה ז :

צ"ח ג מ"י פ"ה מה"י
כלים הלכה ט :

צ"ח ד מ"י פ"ו מה"י
כלים הלכה י :

צ"ח ה מ"י פ"ז מה"י
כלים הלכה י"א :

צ"ח ו מ"י פ"ח מה"י
כלים הלכה י"ב :

צ"ח ז מ"י פ"ט מה"י
כלים הלכה י"ג :

צ"ח ח מ"י פ"י מה"י
כלים הלכה י"ד :

צ"ח ט מ"י פ"יא מה"י
כלים הלכה י"ה :

צ"ח י מ"י פ"יב מה"י
כלים הלכה י"ו :

צ"ח י"א מ"י פ"יג מה"י
כלים הלכה י"ז :

צ"ח י"ב מ"י פ"יד מה"י
כלים הלכה י"ח :

צ"ח י"ג מ"י פ"טו מה"י
כלים הלכה י"ט :

צ"ח י"ד מ"י פ"טז מה"י
כלים הלכה כ :

צ"ח י"ה מ"י פ"יז מה"י
כלים הלכה כ"א :

צ"ח י"ו מ"י פ"יח מה"י
כלים הלכה כ"ב :

צ"ח י"ז מ"י פ"יט מה"י
כלים הלכה כ"ג :

צ"ח י"ח מ"י פ"כ מה"י
כלים הלכה כ"ד :

צ"ח י"ט מ"י פ"כ"א מה"י
כלים הלכה כ"ה :

צ"ח כ מ"י פ"כ"ב מה"י
כלים הלכה כ"ו :

משום שלשה כלים • פי' ואם נטמא זה לא נטמא זה אפי' בשעת מלאכה שהן טען יחד הואיל וכל אחד ראוי למלאכה בלבדו ולא דמי למספרים של פרקים' ואומלל של רהיטני' וההם הם מחוברים יותר בשעת מלאכה: **משום** כלי כברה • פירש

שהוא אפי' שהיא על עץ ואין לה בית קבול שאין נשאר בה כלל מכל מקום גזרו עליה משום ארוג ולא נראה ללא שייך ארוג במעשה של עץ כי אם [בגמרא ופסחים ע"ה] לפרש

בכברה של סלחות וקאמר בירושלמי בכרות של סלחות טמאה משום שיש עליה תורת כלי שמקבלת הסובבן שאין יכולין ללאח דרך נקבים והא קאמר משום כלי כברה ולא קאמר

משום בית קבול היק' משום תורת קבול כלי כברה' דחשיב קבול שלה כדפי': **עגלה** של קטן • פירש

הקטנים שהקטן יושב בהוכה ולא נהירא דמאי קא משמע לן פשיטא הא אין לך כלי מיוחד גדול מה

לך **נראה** לי דהייט בלי שטושן לקטנים להתלמד להלך והיא עומדת על שלשה אופנים ואוחז בה בידי והיא מתנגלת לפניו תמיד :

הדרן עלך יום טוב

אין לזין דגים מן הביצין וכו' • פירש רש"י דאפי' דלכול נפש מותר היינו דוקא כגון בשול ואפי'ה

ושמיטה דאי אפשר מערב יום טוב דיותר טוב פת חמה וגם בשול ב"ט ושמיטה שמה יסריח אבל לידה אפשר לזון מערב י"ט ויניחה במים

במלכותו ולא ימות ולא יכבד כדמפרש ברי"ם מלכותו (דף ג. טס) גבי גזרה שמה יתלוש דאין לחלק באלל

נפש בין אפשר לעשותו מערב יום טוב לאי אפשר אלא דוקא במשקיעין יש חלק, לכך נ"ל (*): **בשרית מקטין** שפירש לעיל

(דף ג. ט"ה גזרה) משום דדמי להקטין :

ואין טהנין לפנייהם מוונת • פירש רש"י דאין מוונתן עליו דהם אוללים עשב הגמלא במים וגם פעמים אוללים

עפר וגדולים אוללים הקטנים ואפילו למאן דשרי "מאך אשר יאכל לכל נפש" (שמות יג) דמשמע אפילו בהמה מכל מקום דגים

לא הואיל ואין מוונתן עליהם וסומא דגמרא פריך ורמיהי ביבין של חיה ועוף אין לזון וכו' ומשני כאן צבייר קטן כאן צבייר גדול והשאה חיה מלידה ללידה שפיר אלא מוונת מאי תרלה דבמחני' אמרי' ומונחין לפנייהם מוונת והם אמרי' אין טהנין לפנייהם מוונת לכך נראה לי דהא תליא בהא אי לידה מותרת, מותר גמי ליתן לפנייהם מוונת, והכי פירושו אין לזון דגים מן הביצין וכו' ואין טהנין לפנייהם מוונת, והכי פירושו אין שמה יורם דהא לידה שלהן אין מותרת ביום טוב והשאה כשמתרין בגמרא מלידה, ממוונת גמי ניחא דהא בהא תליא ומכל מקום קשיא דמשמע הכא דהיכל ללידה שלהן אכורה, אפילו לזרוק להם מוונת אכור ובפרק מי שהתקין (שנת דף ק"ה) קאמר גבי דברים שאכור ליקח מהן, למשדא קמייהו שפיר דמי' ויש לומר דהם מיירי בשבת החמיר' דלכול נפש אכור ולא שייך למגזר 'שמה' יקח מהן' אבל הכא מיירי ביום טוב כפי' כי נתפאל כ"ל

ובלבד שלא יתכין לעשות חריץ וא"צ לומר ב"ט. (**): דלא הגדרה והפלה הגדרה ונקליה העדר פותרין ונעלין בהן בשבת וא"צ לומר ב"ט. (**): הוא כדוספתא סוכה .

מתני' עמלא משום שלש כלים • מקבלת טומאה על סם שלשה כלים נפקא מינה דאי גמי אול חד שמה מינה עמלא משום אידך ובגמרא מפרש לה: **גב' פספוס** • שמקבלת אבק הפלפלין כשטפל דרך נקבי המכבר :

משום כלי קבול • שכלי עץ שיש לו בית קבול הוא: **אמטנים** • שהיא מקפת את האמטני משום כלי עץ לא מטמאה דאין קבולה קבול אלא חכמים גזרו טומאה על הכברה משום ארוג ואפי' אין המכבר של מחכת מטמאה משום כלי כברה, ושלט שהיא של מחכת ודאי טמאה משום פשוטי כלי מחכת: **ועליונה** • שמכתין ומוחקין בה הפלפלין טמאה משום כלי מחכות דמשום כלי עץ ליכא לטמיה דפשוטיהן טהורין אלא משום לפי החמיון שהוא עיקר והטן בטל אללו: **מתני'** עגלה של קטן • שעושין לו לשחוק ויושב עליה ומטלטלין אותו עליה: **עמלא מדרס** • אם היתוק וצנעושים העגלה אב הטומאה דמיומיה לישיבה היא דהא כוונת קטן עליה נמלחא שהיא מיוחדת לו לישיבה ואין אומרים לו פמוד ועשה מלאכה' דחלו לא מיוחד להכי לא הות אב הטומאה כדתיניא יבול כפה סאה וישב עליה כו' (שנת דף ט"ו):

ועגלה של קטן טמאה מדרס דהא סמך עלייה ונמלח בשבת משום דאיכא תורת כלי עליה ואינה נגדרת אלא על גבי בליים על גבי כלים אין, על גבי קרקע לא מאי טעמא דקא עביד חריץ, מני' יתודה היא דאמר ד"בר שאין מחכוין-אסור, דאי ר' שמעון האמר ד"בר שאין מחכוין מותר

(ד"ה) ד"רבי שמעון אומר ג' דאם אדם מטה ופסל ובלבד שלא יחכוין לעשות חריץ ואימא סיפא ד' יתודה אומר אין הכל נגדרין בשבת חריץ מן העגלה מפני שהיא כובשת אמפי שכובשת' אין אבל חריץ לא עבדא' חריץ חנאי ואליכא ד"רבי יתודה :

הדרן עלך יום טוב

אין לזין דגים מן הביצין וכו' • פירש רש"י דאפי' דלכול נפש מותר היינו דוקא כגון בשול ואפי'ה

ושמיטה דאי אפשר מערב יום טוב דיותר טוב פת חמה וגם בשול ב"ט ושמיטה שמה יסריח אבל לידה אפשר לזון מערב י"ט ויניחה במים

במלכותו ולא ימות ולא יכבד כדמפרש ברי"ם מלכותו (דף ג. טס) גבי גזרה שמה יתלוש דאין לחלק באלל נפש בין אפשר לעשותו מערב יום טוב לאי אפשר אלא דוקא במשקיעין יש חלק, לכך נ"ל (*): **בשרית מקטין** שפירש לעיל

(דף ג. ט"ה גזרה) משום דדמי להקטין :

ואין טהנין לפנייהם מוונת • פירש רש"י דאין מוונתן עליו דהם אוללים עשב הגמלא במים וגם פעמים אוללים

עפר וגדולים אוללים הקטנים ואפילו למאן דשרי "מאך אשר יאכל לכל נפש" (שמות יג) דמשמע אפילו בהמה מכל מקום דגים

לא הואיל ואין מוונתן עליהם וסומא דגמרא פריך ורמיהי ביבין של חיה ועוף אין לזון וכו' ומשני כאן צבייר קטן כאן צבייר גדול והשאה חיה מלידה ללידה שפיר אלא מוונת מאי תרלה דבמחני' אמרי' ומונחין לפנייהם מוונת והם אמרי' אין טהנין לפנייהם מוונת לכך נראה לי דהא תליא בהא אי לידה מותרת, מותר גמי ליתן לפנייהם מוונת, והכי פירושו אין לזון דגים מן הביצין וכו' ואין טהנין לפנייהם מוונת, והכי פירושו אין שמה יורם דהא לידה שלהן אין מותרת ביום טוב והשאה כשמתרין בגמרא מלידה, ממוונת גמי ניחא דהא בהא תליא ומכל מקום קשיא דמשמע הכא דהיכל ללידה שלהן אכורה, אפילו לזרוק להם מוונת אכור ובפרק מי שהתקין (שנת דף ק"ה) קאמר גבי דברים שאכור ליקח מהן, למשדא קמייהו שפיר דמי' ויש לומר דהם מיירי בשבת החמיר' דלכול נפש אכור ולא שייך למגזר 'שמה' יקח מהן' אבל הכא מיירי ביום טוב כפי' כי נתפאל כ"ל

ובלבד שלא יתכין לעשות חריץ וא"צ לומר ב"ט. (**): דלא הגדרה והפלה הגדרה ונקליה העדר פותרין ונעלין בהן בשבת וא"צ לומר ב"ט. (**): הוא כדוספתא סוכה .

הדרן עלך יום טוב

אין לזין דגים • אף על גב דשמיטה ואפי'ה בשול מאכזבת מלאכות הן והותרו לזון יום טוב טעמא משום דאי אפשר מערב יום טוב דשמיטה חייש למכבר בשראן פן יחמסו ויסריח אבל לידה אפשר לזון מלכות יום ויניחו במלכותו במים ולא ימות ולמחר ימלוה: **ביצרים** • של דגים הן בריסות של מים שקרין ויביי' ביצירין של מיה קרפיות מוקפין גדר כביב וכוספין לחוכן חיות הכר ויולדות ומגדלות שם: **ואין נוטין** • לפני הדגים מוונת ואפי' למאן דאמר נפש בהמה בשמעה הני מיני דמוונתן עליהם אכל דגים אפשר להם בלא מוונת שם אוללים שרשי עשבים וקרקע, וגלול אולל את הקטן: **אכל לזין מים ועוף** • המכוסים מחמול קא בלקא דעהך השאה כיון דמוקפים גדר הו להו כנגדין ועומדין אבל דגים נשמטין לחורים ולסדקים והיא לידה ביום טוב: **ונוטין לפנייהם מוונת** • בימי החורף לריצין מוונת ואף בימי הקיץ במקום דריסח בני אדם שאין עשבים עולים בו :

המחוסר דלכול נפש מותר גזרינן דלמא כשיתן להם מוונת שמה יזוד מהם: כל

מסורת
הש"ס

צ"ח א ב מ"י פ"י מה"י
כלים הלכה ז :

צ"ח ג מ"י פ"ה מה"י
כלים הלכה ט :

צ"ח ד מ"י פ"ו מה"י
כלים הלכה י :

צ"ח ה מ"י פ"ז מה"י
כלים הלכה י"א :

צ"ח ו מ"י פ"ח מה"י
כלים הלכה י"ב :

צ"ח ז מ"י פ"ט מה"י
כלים הלכה י"ג :

צ"ח ח מ"י פ"י מה"י
כלים הלכה י"ד :

צ"ח ט מ"י פ"יא מה"י
כלים הלכה י"ה :

צ"ח י מ"י פ"יב מה"י
כלים הלכה י"ו :

צ"ח י"א מ"י פ"יג מה"י
כלים הלכה י"ז :

צ"ח י"ב מ"י פ"יד מה"י
כלים הלכה י"ח :

צ"ח י"ג מ"י פ"טו מה"י
כלים הלכה י"ט :

צ"ח י"ד מ"י פ"טז מה"י
כלים הלכה כ :

צ"ח י"ה מ"י פ"יז מה"י
כלים הלכה כ"א :

צ"ח י"ו מ"י פ"יח מה"י
כלים הלכה כ"ב :

צ"ח י"ז מ"י פ"יט מה"י
כלים הלכה כ"ג :

צ"ח י"ח מ"י פ"כ מה"י
כלים הלכה כ"ד :

צ"ח י"ט מ"י פ"כ"א מה"י
כלים הלכה כ"ה :

צ"ח כ מ"י פ"כ"ב מה"י
כלים הלכה כ"ו :

צ"ח כ"א מ"י פ"כ"ג מה"י
כלים הלכה כ"ז :

צ"ח כ"ב מ"י פ"כ"ד מה"י
כלים הלכה כ"ח :

צ"ח כ"ג מ"י פ"כ"ה מה"י
כלים הלכה כ"ט :

אין צדין פרק שלישי ביצה

כט

עין משפט
נר מצוה

כט א מ"ח ט"ז ח"א
י"ט ט"ז ח"א ח"א
לח"ה ט"ז ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א

במדה ומכר ממנה עד שמכר חשבנו נמלא כל העורר בחבית על ידי
ברורין שהרתיח להם כשחילאו וממלאו אופיא אישקומיא בלע"ז ואין
המדה מלאה וכן נקראין ברורין לפי שמבררין ואופן מן היין כששותה
אי נמי על דקלישי חגיגי, **המדה** צו מליזי מפני שמדבק בשולי המדה
ובדפנותיה, וזכין שפיה ברורין ולא
בשמן: **ומכריו נמנו כו'** - כדפרש"י
בברורין: **לפני פגזכריס** - של הקשק
לעשות צפן לרבי הקשק אס ילעו
והס לא הקדושה ככבורין און יסלון
להקדש שאינו שלהם אי נמי יסלון
היה ליה גזל בעולה: **אפרו לנס**
כפפים לין אפס וקוסין לכך - הואיל
ומתחלה לא נהגתם לגזול שהקדשות
מתעלן על ידי ערוך ומרוחם שאינם
יסלון לשהות עוד וידעו וקא ממלי:
קף לנו אין לרנונו לכך - לזה ליהגות

רבינו חננאל

ומתקן ביניהן היכי
עבד כבודא אמרי כי
תרמא כו' מי נון
לזה כי תרמא ודא
דבר ידע בחותם פקס
ולזה פלג תרמא -
וגרש וזו אמרי כי
אלקא תלט חלקא
וכן אמרי וכן ריבנא
בזל שם אורי כלי
חירוע במקום:
לחבירו בים טוב
מלא כי כלי זה אבל
לא בפרה כי אוקוס
שפאלא הא דתנן מלא
לי כלי זה אע"פ שכל
מדה ידעה כגון כלי
שכלי קפיוא ודא עשי
להשתמש בו בביתו
אבל לא בפרה אבל לא
בכלי המיוחד למדור
לכני אדם שאינו עשוי
להשתמש בו אלא
למדור בלבד כגון קפיוא
שהוא עשוי למדור
למדינה ולקפיהו אלו
דברי ת"ק ותנא רבי
יודא לפרס אשיל
כלי העשוי להשתמש
בו כיון שכלי מדה
ידעה אשר לפלאו
לחת אורח לחבירו
כ"ר שגמלאו כלי
מדר ומכר לו -
ואקסין וכי ר' יודא
מסיר בשמות י"ט
ורבנן [מילין] אשא
שענין ליה דתנן רבי
יודא אשר שיקא אדם
בשר כגון הכלי כי
ותקין דרבי יודא
אורי יודא ליק חתם
בשליש עומד
בשקל ידע לתיק
מ"ה ח"א ח"א ח"א
לחת לו בכלי חשוד:
למה ידע אפרו
לרנן נמי דאמר און
מגידין כגון מאונים
כל עיקר משום ששוחש
משחת חלו ושו קל
מאונים בשביל כך
אמר אבל הא פקסין
שטון ארס יין בכלי
של מדה ושוחש לתיק
מדר: רבת אורי וכלבר
שלא יזכר לו מבוס
מדה מעשה נבא
שאל כן ביה נתיב
שוחש סלא מדרות
צרכי צבור אלו חן צרכי
צבור מדרות וסערת: ירושלמי ר' אלעזר אמר לעזריא בר חמא מלא לי הדין פנה לתשר און סכילין ליה: אביהי בר חסדא כלומר שם דבריו בפיו לרנא עוקבא ודרש לא יסדור אדם ששורם ויתן לפני בהמו אכל באמר * קב או קביא ואינו תושב סיסוס מדה: אמר רב מדרת אשה קטל לזו בן וכוון ידועה ולישה חשת רבעים ועד (** סמכתה כרי שחיסול חלתה כיון יפה ושחולא אכר אשר ווסקת

בצורא אמר - דרין לומר לשבח קו לי הרטא או פלג הרטא ונגרש
אמרי חלקא או פלג חלקא ובפומדיחא אמרי חוויא - כל בטעמן היו
מתענין בהמוניהם בשעה קב וקב נתיסמן הכפפה ולאופן הכהים
קח להו בצורא הרטא ונגרש חלקא ובפומדיחא חוויא ונגרש פקוד

רבעא: **מתנני' אכל לא כמדי** -
בגמ' מפרש ליה ומלי פלוגתייהו:
ססיס מלא מדיסין כו' - שאין
מודדן כו"ס: **קף כמלו של מוסר**
טושפ כו' - בגמ' מפרש טעמא ולא
נרשין במתני' מפני ברורי המדות
ואתן דגרס ליה וכן בעלמא הרמיחיה
וכנמלא מפרש: **מפני מלי סמדיס** -
כשהיה מוכר שמן היה לו מדות הרבה
ומליין הקדושות כליין ומודד לאיש
ואיש במדה לעלמו ומתמנה והולכות
לתוך כליהן כל הילה: **גמ' ספיומר**
למדיס - שמודד ומוכר זה זה חסיון
למדיס - ששכשר זה כלא זה חסיון
אכל עדיין לא מודד בו: **ואפס רבי**
יודא לפרס - כיון הוא עלמו מדה
ולקטשי, וכדי מדה מחזיק, לא ימלאט
דמתי שפיר כמודד ומוכר כעובדין
לחול: **מלי וקוסין** - אין עומדין לכך:

דפברין בטול - בחמויט פמסיס
שאלו ליתרע לפניו וכיון שידע משקל
כליו שוקל בו: **לא קא עבד כעובדין**
בטול - עדיין לא יחא טכטו של כלי
זה למדה: **שם מדיס** - רבעא או לוג
אלא קי יאמר לו כחס כלו זה מלא
כו' - פכא לא קא עבד כעובדין
בטול - שדך לקוחות לומר קו לי לוג'
ואין דרין לומר כלי זה מלא לי בדרך
מקח אלא בדרך הולאה או מתנה
ואפי' רמזחד למדה: **טכדי אינשי**
דפקדי סמרא - (לחכריהם: **במנה**
דכילא - של מדה: **סנה קף כמפוד**
טושפ כן מפני בטול בים ספרד -
שהיה חסך גדול ורביס רביס לשאל
היטו וכמועד רביס טוסקוס כמורה

שאלו טרודים במלחכה והיה ממלאן
כלילה שאין זמן בית המדרש כדי שיחא
פטי ביום, ולמלאן דגרס במתני' מפני
ברורי המדות מפרש הכי מפני בטול
בית המדרש של כלי מועד לא היה
פנוי לשהות ולכר מדרותיו שלא ידעו
לפיק ממלאן כלילה: **טושפ כנס כו'** -
משנתן יין בחבית וק וק לוגין
במדה

קא עבד כרעבדין בחול הבא - לא קעבדי כרעבדין בחול רעבדי אינשי דמקרי' **המרא** במנא דכילא ושחו:
מעשה באבא שאול בן במנית: **תנא** אף במיעד עושה בן מפני במול בית המדרש תנו רבנן והוא נסם
שלש מאות גרבי יין מברורי המדות, ותברין ננסו שלש מאות גרבי שמן ממעו המדות והביאום לפני הגזברים
לירושלים אמרו להם **אי אתם וקוקים לכך אמרו להם אף אנו אין רעוננו בכך, אמרו** להם הואיל ותמחרתם על
עצמכם עשו מדיס צרכי רביס דתניא * גול ואינו ידע למי גול יעשה בהם צרכי רביס, **מאי גוליה אמר רב חסדא**
בורות שהיון ומערות, ארכריה רב חסדא לרבנא עוקבא ודרש: **לא ימודד אדם שעורים והן לפני בהמתו ביום**
אבל קודר הוא קב או קבים ונותן לפני בהמתו ואינו חושש, והנחתום מודד תבלין ונותן לתוך קדרתו כדי שלא
יקדית' תבשילו אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב מדרת אשה קמח ביי"ט ונותנת לתוך עיסתה כדי שתמול חלה בעין
יפה ושמאל אמר ר' אסר והא תנא דבי שמאל מותר' אמר אביי השתא דאמר שמואל' אמר ותנא דבי שמאל מותר,

שמואל
שחיה סלא מדרות
צרכי צבור אלו חן צרכי
צבור מדרות וסערת: ירושלמי ר' אלעזר אמר לעזריא בר חמא מלא לי הדין פנה לתשר און סכילין ליה: אביהי בר חסדא כלומר שם דבריו בפיו לרנא עוקבא ודרש לא יסדור אדם ששורם ויתן לפני בהמו אכל באמר * קב או קביא ואינו תושב סיסוס מדה: אמר רב מדרת אשה קטל לזו בן וכוון ידועה ולישה חשת רבעים ועד (** סמכתה כרי שחיסול חלתה כיון יפה ושחולא אכר אשר ווסקת

כט א מ"ח ט"ז ח"א
י"ט ט"ז ח"א ח"א
לח"ה ט"ז ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א

כט א מ"ח ט"ז ח"א
י"ט ט"ז ח"א ח"א
לח"ה ט"ז ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א

כט א מ"ח ט"ז ח"א
י"ט ט"ז ח"א ח"א
לח"ה ט"ז ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א

כט א מ"ח ט"ז ח"א
י"ט ט"ז ח"א ח"א
לח"ה ט"ז ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א

כט א מ"ח ט"ז ח"א
י"ט ט"ז ח"א ח"א
לח"ה ט"ז ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א

כט א מ"ח ט"ז ח"א
י"ט ט"ז ח"א ח"א
לח"ה ט"ז ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א
כט ב ג מ"ח ט"ז ח"א
ט"ז ח"א ח"א ח"א
ס"ט ח"א ח"א ח"א

(*) אלו י' אכל יסול כאלמד קב או קביס מותר ואינו חושב כו' . (** אינו מוזן ואולי י'ל ועד סוף הסמכת יסול חלתה וכו' .

המביא פרק רביעי ביצה

כא כח מ"י ט"ז מהל' שנת כלכלת סגמ לארץ שהשופע א"ח סי' שכן סעיף ד' וסי' מקום סעיף ד'
ב כ"ח מ"י ט"ז מהל' ס"ו שכן סעיף ה'
נא ג מ"י ס"ג ה"ב ג שם שם סעיף ט'
א"ח ס"י ט"ז סעיף ט'
גב ר מ"י ט"ז מהל' גלסה ז סגמ ט"ז שם שופע א"ח ס"י שכן סעיף ג'
גג ה ט"ז מהל' ט"ז סעיף ט'
ס"ז סעיף ט'
ז

פסור אבל אסור קא קשיא לי חייב חטאת מבטיח - פרי"ח
השוכה גדולה חזרה להשיבוי וחפ"י פסור אבל אסור
קא קשיא לי כ"ש דחייב חטאת קא קשיא לי אבל לא קשיא כלל
דהאס מיירי בקשין שאין ראויין למאכל בהמה וקשה מאי מחזיקין
בלשונו השחא פסור אבל אסור קא
קשיא לי לשני ליה לאלתר האס מיירי
בקשין וע"ק דמשמע דבקשין מחסר
לרב יהודה ובסמוך מחזיק רב יהודה
אף להריח דלמר דמפסח ויהיב
אלותא וכו' ואר"ה דגרסי' כגריסא
דר"ח דגריס אל' וה"פ דרב יהודה
מטיב לרב כהנא פשיטא דהביריתא
שניה בטעות דהא הא דקאמר פסור
אבל אסור קא קשיא לי להדרבה
מותר לגמרי וחפ"י לכתחלה חייב
חטאת מבטיח כ"ש דשניה בטעות
כיון דקתיב חייב חטאת ואל' רב
כהנא לרב יהודה מטיב לשניי' לך
דהביריתא מיירי בקשין שאין ראויין
כלל למאכל בהמה ולכן זהו להריח
פסור אבל אסור לחזון בו שניו חייב
חטאת אבל ליריד קשה דבקשין נמי
קא אמרת דמותר להריח כדקאמר
מפסח ויהיב אלותא וכו' ומ"מ רב
יהודה לא הוה מודה ליה דרב יהודה
ס"ל דלחזון שניו פסור אבל אסור
ולאריח מותר חפ"י לכתחלה אף על
גב דקשין סן להריח מותר :

[מחספת
שנת ס"ז]

גליון
השרם
גמ' ס"ז
מסע ס"ז
וכן
כלל שנת דמתי'
אליו ששעח
ס"ז מ"ז
דכתיב :
שם וחפ"י
אחר זה ואחד
ז' ע"ן שנת
דק קמו ע"כ
ר"ח ר"י
שח' יקמוס :

שנת קמו.

הנחת סרי"ב
רשבורג
[א חו"ס ד"ה
כי הוינן וכו']
ויקרא יבא
נשאר יתירה .
כ"ז ע"ן
רש"י בספחים
ד"ה דק ע"כ
ב"ה ומואל
אמר יתיר
וכו' כספ"ר

א"כבלי בהמה אין בהן משום חזון כלי
איחיה רב כהנא רב יהודה **מלמלאין**
ע"י בשמים להריח בהן ולהניף בהן לחולה
ובוללו ומריח בו, ולא יקטמו להריח בו ואם
קטמו פסור אבל אסור לחזון בו שניו לא
יקטמו ואם קטמו חייב חטאת **השתא**
פסור אבל אסור קא קשיא לי חייב חטאת
מבעיא, אלא כי תניא הריח בקשין, קשין
בני מלילה יניהו? חסורי מחסרה והכי קתני
מוללו ומריח בו, קוטמו ומריח בו בר"א
ברכין **אבל בקשין** לא יקטמו ואם קטמו
פסור אבל אסור לחזון בו שניו לא יקטמו
ואם קטמו חייב חטאת **תנן חז"ל** קוטמו
ומריח בו **וחטאת איבר** לא יקטמו להריח בו
אמר רבי יורא אמר רב חסדא **לא קשיא**
ה"א ברכין **ה"א** בקשין מתקיף לה רב אחא
בר יעקב בקשין אמאי לא מאי שנא מהא
דתני' **וישובר אדם את החבית לאכול ממנה**
גרונות ובלבד שלא יחבין לעשות כלי
ועוד הא רבא בר רב אדא ורבין בר רב
אדא דאמרי תרויהון כי הוינן **בי רב יהודה**
ה"ה מפשח ויהיב לך אלותא אלותא אע"ג
דחויא לקתמא דרגני וחציו **לא קשיא** ה"א
ר"א **ה"א** רבנן דתניא ר"א אומר נוטל אדם
קיסם משלפניו לחצוין בו שיניו וחכ"א לא
ינטל אלא מאבוס של בהמה, ושויין שלא
יקטמו, ואם קטמו לחצוין בו שיניו ולפתוח
בו הדלת: **בשוגג בשבת** חייב חטאת, במזיד
ביו"ט סופג את הארבעים דברי ר"א וחכ"א
אחד זה ואחד זה אינו אלא משום שבת
ר"א דקאמר החם חייב חטאת **ה"א** פסור
אבל אסור רבנן דקא אמרי חז"ל פסור אבל
אסור **ה"א** מותר לכתחלה, ורית ליה לרבי
אליעזר **ה"א** רתנן ישובר אדם את החבית
לאכול ממנה גרונות ובלבד שלא יחבין
לעשות כלי: **אמר רב אשי** כי תניא הריח
יבוסחקי: **ומגבב מן הרצר**: ח"י' **מגבב**
מן הרצר ומדליק שבל מה שבחצר מוכן
הוא ובלבד שלא יעשה צבורין צבורין
ורבי שמעון מותר במאי קא מפלגי' **ה"א**
סבר מהו דקא מפלגי' למוד וליומא אוריינא
ומ"מ קדרתו מוכחת עליו: אין מוציאין
את האור וכו': מ"מ' משום דקא מוליד
ביום טוב: ואין מבלגין את הרעפים:
מאי קא עביד? **אמר רבה** בר בר חנה א"ר
יונתן **ה"א** ברעפים חדשים עסקין מפני
שצריך

מסתיין לשמות כלי איכא חטאת דלורייתא וכו' לא מפקטין
לא גזר רבנן לפתחיה: **כי טעם סטיס** - דמותר: **במוספת** -
מבית שורה שמדבקין שניה שבה של פן שקרין שף
שטופין הימט זפת וקורין אותו ריישינ"א וריתו דומה לריח לבונה
ונלשון ערבי קורין אותו מוסחקי' ומדבקין בו קערות חרס
וכיון רעבי' הוא ליכא למגור **בה** שלא יחבין לעשות כלי:
שליך

מחוספת
שנת ס"ז
גליון
השרם
גמ' ס"ז
מסע ס"ז
וכן
כלל שנת דמתי'
אליו ששעח
ס"ז מ"ז
דכתיב :
שם וחפ"י
אחר זה ואחד
ז' ע"ן שנת
דק קמו ע"כ
ר"ח ר"י
שח' יקמוס :

מחוספת
שנת ס"ז
גליון
השרם
גמ' ס"ז
מסע ס"ז
וכן
כלל שנת דמתי'
אליו ששעח
ס"ז מ"ז
דכתיב :
שם וחפ"י
אחר זה ואחד
ז' ע"ן שנת
דק קמו ע"כ
ר"ח ר"י
שח' יקמוס :

מחוספת
שנת ס"ז
גליון
השרם
גמ' ס"ז
מסע ס"ז
וכן
כלל שנת דמתי'
אליו ששעח
ס"ז מ"ז
דכתיב :
שם וחפ"י
אחר זה ואחד
ז' ע"ן שנת
דק קמו ע"כ
ר"ח ר"י
שח' יקמוס :

מחוספת
שנת ס"ז
גליון
השרם
גמ' ס"ז
מסע ס"ז
וכן
כלל שנת דמתי'
אליו ששעח
ס"ז מ"ז
דכתיב :
שם וחפ"י
אחר זה ואחד
ז' ע"ן שנת
דק קמו ע"כ
ר"ח ר"י
שח' יקמוס :

מחוספת
שנת ס"ז
גליון
השרם
גמ' ס"ז
מסע ס"ז
וכן
כלל שנת דמתי'
אליו ששעח
ס"ז מ"ז
דכתיב :
שם וחפ"י
אחר זה ואחד
ז' ע"ן שנת
דק קמו ע"כ
ר"ח ר"י
שח' יקמוס :

מחוספת
שנת ס"ז
גליון
השרם
גמ' ס"ז
מסע ס"ז
וכן
כלל שנת דמתי'
אליו ששעח
ס"ז מ"ז
דכתיב :
שם וחפ"י
אחר זה ואחד
ז' ע"ן שנת
דק קמו ע"כ
ר"ח ר"י
שח' יקמוס :

משילין פרק חמישי ביצה

לו

עין משפט נר מצוה

הפס מנ כו' כלומר ועוד שאלה אחרת: שלא יגמור את האורז...

בדמיבלא וחית והא חמרי לעיל בכוף המביא (דף לד) דעבול...

(שנת קנו)

התם חנון אבל לא את האוצר ואמר שמואל מאי אבד...

מגג לגג לא וחגיגי נמי הכי אינן משללין מגג לגג אפי' כשנגדויהו עינין...

יצחק אמר פירות הראוין ואורז ר' יצחק למעמיה דאמר ר' יצחק אין בלי גיטל...

על גבי אבנים בשבת באבנים מקורולות רחויין לבית הכסא הא צמקין פורסין...

מורר וחסברא דרבי שמעון, והא אביי רבא דאמרי תרוייהו *מורה רבי שמעון...

ישפ והבנין שיהא ליבש מקורולות אגוד"ש: לניס הכסא לקנח: שפי מנח: של לפיחים...

מפני הגשמים קא מיירי ואפילו בגדותיהן של שני בחים שזין שאין זה גבוה מזה...

גמא טעמיה: כל מדרגה קרי גמא: כל מדרגה קרי גמא: כל מדרגה קרי גמא...

התם מנא ליה תרין פירות דרך ארובה ביתו ואמר רב נחמן לא שנו אלא באותו הגג...

מא אבד לא את האוצר אבל לא יגמור את האוצר בולו דלמא אתי לאשווי גומות הבא...

התם מנא ליה תרין פירות דרך ארובה ביתו ואמר רב נחמן לא שנו אלא באותו הגג...

התם מנא ליה תרין פירות דרך ארובה ביתו ואמר רב נחמן לא שנו אלא באותו הגג...

יא א מיי שביא מלי שנת הלקה כ נספיז הלכה זו טושיע לחי סיימן עלג טעף א:

ב ב מיי פיה מלי יושע הלקה טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ג ד מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ד ה מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ה ו מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ו ז מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ז ח מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ח ט מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ט י מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

י יא מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

יא יב מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

יב יג מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

יג יד מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

יד יו מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

יז יז מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

יח יח מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

יט יט מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כ כ מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כא כא מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כב כב מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כג כג מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כד כד מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כה כה מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כו כו מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כז כז מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כח כח מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

כט כט מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ל ל מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

לא לא מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

לב לב מיי פיה מלי שנת הלקה כ נספיז טושיע לחי סיימן חפכה טעף א:

ללא כר' רוסא: **הא' ברופא ספר**. שאין בעיר אלא רוסא אחד כל בני העיר מעמידין בהחמס כדדשו ונקיטו שביתתו הלך בין מוכר בין לוקח דעמו שלא חקנה בהחמס שבינתו אלא חלל בשביתת

ושמואל אמר אף חכמי האסורה דליח ליה ברירה והיה דבפרק מי שחטו (גיטין דף ע"ה) דלמר דלסקין שמואל בגיטא דשביע מרע אם ימות יהא גט ואם לא ימות לא יהא גט ולכך מיהו הוי גיטא אלמלא ליה ליה ברירה דה"ל דיק ברית כל הגט (ט"ס דף

בעלים הלך הכי כן כרגלי הבעלים אם אינם אלא ברופא מבעוד יום: **דיקא נמי**. דמתינן דשני רועים: **שנים שאלו טלוק**. מבעוד יום להיות ברשות שניהם: **זו ליך זו שפרים**. של יו"ש לביה המדרש: **זו ליך זו שפרים**. של יו"ש לביה המדרש: **עליו**

כדעת הארסי אבל חולה בדעת עצמו כי הכל ליה ליה ברירה: **לאיסור** מוקף לא חשו - אכן סהדי דכל אחד מנייהו לקי דעתיה מחלקו של חברו ואם הו' רועין לאכלה כאלו אינה חסורה משום מוקף לומר כל חלק וחקק ונק מכל חברו ויש כאלו מוקף והאליכה איש לתמונו אחיה חוסר עליהן מפני יוקפה ואם הם יש לחוש לדין לחוש אף משום מוקף כפי"ה וקשה מיהו יוקפה מוקף ש' כאלו והלא חלק חברו מותר לו לאכול אם נתן לו חברו דלמר לעיל משלחין ביו"ט בהמה דבית שמואל לאיסור מוקף שהבהמה גולה ומחייפה שמטמא ביום טוב ולא חסרה לו לחוש להכי חש"כ דסבידא ליה כרבי יאודה במקופה לאיסור חמורין שחלק כל אחד ונק ומתגבל משל חברו חשש לאסרה בכך:

[לקח מ.]

[שם מו.]

[לקח מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

דלא בר רוסא דתניא ר' הו"א אומר ואמר ליה אבא שאול אומר הלוקח בהמה מחברו מערב יו"ש אינ"פ שלא מסרה לו אלא ביו"ט הרי היא כרגלי הלוקח ויהחוסר בהמה לרועה אינ"פ שלא מסרה לו אלא ביו"ט הרי היא כרגלי הרועה **ואפ' תימא ר' רוסא ולא קשיא** דבאן ברועה אחד באן בשני רועים דיקא נמי דקתינן לבנו א' לרועה שמע מינה. אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הלכה כר' הו"א וכי אמר ר' יוחנן הכי והאמר ר' יוחנן הלכה כסתם משנה **אין והבהמה והבליים כרגלי הבעלים** ולא יאמרין **אין אלא ברועה אחד כאן בשני רועים ח"ו וישנים ששאלו הלוקח אחיו בשוהפוחות-הו' ליקך בו שד"ת לביה המדרש וזה ליכנס בו ערבית לביה המשתה** וזה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום. זה שערב עליו לצפון מהלך לצפון וזה שערב עליו לדרום מהלך לדרום **כרגלי** מי שערב לדרום כרגלי מי שערב עליו ואם מצעו את הדרום רבי זה לא יזונה ממקומה **ואחרי**

שנים שלקחו חבית ובהמה בשוהפוחות רב אמר **לביית מדרש** ויהא רבא אמרה **ושמואל** אמר חבית נמי אסורה מאי קמבר רב אי קא סבר **איש ברירה** אפ' בהמה חטורי ואי קמבר אין ברירה אפילו חבית נמי אסורה לעולם קמבר יש ברירה וישניא בהמה דיקא נקי תחומין מהרדי אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב לאיסור מוקפה לא חששו לאיסור תחומין חששו שתיק רב מאי הו' עליה? **הושעיא** אמר יש ברירה ור' יוחנן אמר אין ברירה **וסבלי ר' הושעיא** יש ברירה והתנן **אין** והמת בבית ולו פתחים הרבה כולן טמאים נפתח אחד מהן הוא טמא וכולן מותרים חשב להוציא באחד מהן או בחלון שיש בו ארבעה על ארבעה מצלח על הפתחים כולן ב"ש אוברים והוא שחשב עליו עד שלא ימות המת ובה אוברים אף משמחות המת ואחרי עליה **אמר ר' הושעיא** למד את הפתחים מכאן ולהבא מכאן ולהבא **אין למפרע** לא **אפן** ר' הושעיא אמר אין ברירה **ר' יוחנן** אמר יש ברירה ור' יוחנן אמר רב **אסי א"ר יוחנן** האמין שלקכו לקוחות הן ומחייזין הן ליה ליה ברירה וכי תימא כי לית ליה לרבי יוחנן ברירה בראורייתא אבל בדרבנן לית ליה **ואתחילין** ויהא אומר אין אדם מתנה על שני דברים כאחד אלא אם בא אדם למזרה עירובו למזרה למערב עירובו למערב ואילו לכאן ולכאן לא יתניין

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

גדלים חבית ובהמה בשוהפוחות רב אמר **לביית מדרש** ויהא רבא אמרה **ושמואל** אמר חבית נמי אסורה מאי קמבר רב אי קא סבר **איש ברירה** אפ' בהמה חטורי ואי קמבר אין ברירה אפילו חבית נמי אסורה לעולם קמבר יש ברירה וישניא בהמה דיקא נקי תחומין מהרדי אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב לאיסור מוקפה לא חששו לאיסור תחומין חששו שתיק רב מאי הו' עליה? **הושעיא** אמר יש ברירה ור' יוחנן אמר אין ברירה **וסבלי ר' הושעיא** יש ברירה והתנן **אין** והמת בבית ולו פתחים הרבה כולן טמאים נפתח אחד מהן הוא טמא וכולן מותרים חשב להוציא באחד מהן או בחלון שיש בו ארבעה על ארבעה מצלח על הפתחים כולן ב"ש אוברים והוא שחשב עליו עד שלא ימות המת ובה אוברים אף משמחות המת ואחרי עליה **אמר ר' הושעיא** למד את הפתחים מכאן ולהבא מכאן ולהבא **אין למפרע** לא **אפן** ר' הושעיא אמר אין ברירה **ר' יוחנן** אמר יש ברירה ור' יוחנן אמר רב **אסי א"ר יוחנן** האמין שלקכו לקוחות הן ומחייזין הן ליה ליה ברירה וכי תימא כי לית ליה לרבי יוחנן ברירה בראורייתא אבל בדרבנן לית ליה **ואתחילין** ויהא אומר אין אדם מתנה על שני דברים כאחד אלא אם בא אדם למזרה עירובו למזרה למערב עירובו למערב ואילו לכאן ולכאן לא יתניין

בהמה שהיתה במייה כולן השמעות וכל חכמה שבייה יעקבי זה מזה ומשחשבה יעקב כל חכר ואחר משל חברו וכן כל המין העליון **בשני רועים** ח"ו וישנים ששאלו הלוקח אחיו בשוהפוחות-הו' ליקך בו שד"ת לביה המדרש וזה ליכנס בו ערבית לביה המשתה וזה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום. זה שערב עליו לצפון מהלך לצפון וזה שערב עליו לדרום מהלך לדרום **כרגלי** מי שערב לדרום כרגלי מי שערב עליו ואם מצעו את הדרום רבי זה לא יזונה ממקומה **ואחרי**

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

בהמה שהיתה במייה כולן השמעות וכל חכמה שבייה יעקבי זה מזה ומשחשבה יעקב כל חכר ואחר משל חברו וכן כל המין העליון **בשני רועים** ח"ו וישנים ששאלו הלוקח אחיו בשוהפוחות-הו' ליקך בו שד"ת לביה המדרש וזה ליכנס בו ערבית לביה המשתה וזה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום. זה שערב עליו לצפון מהלך לצפון וזה שערב עליו לדרום מהלך לדרום **כרגלי** מי שערב לדרום כרגלי מי שערב עליו ואם מצעו את הדרום רבי זה לא יזונה ממקומה **ואחרי**

בהמה שהיתה במייה כולן השמעות וכל חכמה שבייה יעקבי זה מזה ומשחשבה יעקב כל חכר ואחר משל חברו וכן כל המין העליון **בשני רועים** ח"ו וישנים ששאלו הלוקח אחיו בשוהפוחות-הו' ליקך בו שד"ת לביה המדרש וזה ליכנס בו ערבית לביה המשתה וזה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום. זה שערב עליו לצפון מהלך לצפון וזה שערב עליו לדרום מהלך לדרום **כרגלי** מי שערב לדרום כרגלי מי שערב עליו ואם מצעו את הדרום רבי זה לא יזונה ממקומה **ואחרי**

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

בהמה שהיתה במייה כולן השמעות וכל חכמה שבייה יעקבי זה מזה ומשחשבה יעקב כל חכר ואחר משל חברו וכן כל המין העליון **בשני רועים** ח"ו וישנים ששאלו הלוקח אחיו בשוהפוחות-הו' ליקך בו שד"ת לביה המדרש וזה ליכנס בו ערבית לביה המשתה וזה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום. זה שערב עליו לצפון מהלך לצפון וזה שערב עליו לדרום מהלך לדרום **כרגלי** מי שערב לדרום כרגלי מי שערב עליו ואם מצעו את הדרום רבי זה לא יזונה ממקומה **ואחרי**

בהמה שהיתה במייה כולן השמעות וכל חכמה שבייה יעקבי זה מזה ומשחשבה יעקב כל חכר ואחר משל חברו וכן כל המין העליון **בשני רועים** ח"ו וישנים ששאלו הלוקח אחיו בשוהפוחות-הו' ליקך בו שד"ת לביה המדרש וזה ליכנס בו ערבית לביה המשתה וזה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום. זה שערב עליו לצפון מהלך לצפון וזה שערב עליו לדרום מהלך לדרום **כרגלי** מי שערב לדרום כרגלי מי שערב עליו ואם מצעו את הדרום רבי זה לא יזונה ממקומה **ואחרי**

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

בהמה שהיתה במייה כולן השמעות וכל חכמה שבייה יעקבי זה מזה ומשחשבה יעקב כל חכר ואחר משל חברו וכן כל המין העליון **בשני רועים** ח"ו וישנים ששאלו הלוקח אחיו בשוהפוחות-הו' ליקך בו שד"ת לביה המדרש וזה ליכנס בו ערבית לביה המשתה וזה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום. זה שערב עליו לצפון מהלך לצפון וזה שערב עליו לדרום מהלך לדרום **כרגלי** מי שערב לדרום כרגלי מי שערב עליו ואם מצעו את הדרום רבי זה לא יזונה ממקומה **ואחרי**

בהמה שהיתה במייה כולן השמעות וכל חכמה שבייה יעקבי זה מזה ומשחשבה יעקב כל חכר ואחר משל חברו וכן כל המין העליון **בשני רועים** ח"ו וישנים ששאלו הלוקח אחיו בשוהפוחות-הו' ליקך בו שד"ת לביה המדרש וזה ליכנס בו ערבית לביה המשתה וזה ערב עליו לצפון וזה ערב עליו לדרום. זה שערב עליו לצפון מהלך לצפון וזה שערב עליו לדרום מהלך לדרום **כרגלי** מי שערב לדרום כרגלי מי שערב עליו ואם מצעו את הדרום רבי זה לא יזונה ממקומה **ואחרי**

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

[ע"פ מ.]

משילין

פרק חמישי

ביצה

גרי שנתערב לו קב ט'. ואם האמר האי פרעה אחמי האמין להקשות אוחה עד כאן דהא בכל דוכחא דקאמר חד בתרי בטיל מני למפרך הכי וי"ל דלא מני למפרך בעלמא הכי דאין לדמות איסור למנוחא אבל הכא במחני' ממוגה אט"ג דהכא איסור תמומים מ"מ איסור התחומים אינו בא אלף משום דעת הבעלים ובעלמא בשאר אסורי חד בתרי בטיל אבל הכא הכי פריך דודאי מי שנתערב לו קב חטין ט' משום בטול לא פקע שם בעלים ה"ט משום בטול לא פקע שם בעלים וקט מים ומנח שביטה אלל בעלים ולא בטיל :

וחרי. וישמח לבו בדבר שלא עמל בו ק"ו ז' חין שמה בטל מכלן האילן וקטו המים שביטה אללס ואלא לא קשי' דמשום שהאילתו לו [וא נתנתה] שבתה יאה מותר דהא אמר צו"ט הכי הוא כרגלי המאשיל דכתר בין השמשות אולין וכי קשיא לה משום מעוטא ורובא קשיא לה לטון הקו"י : **גרי דלרי** יהודה לא בטיל לרבנן מבטל בטיל . מכלן גראה דהלכה כרבנן מין במינו בטיל שפיר דהא סתמה דה"ס קאמר הכי : **הכי** נמי דכי אית ליה בעלים לא בטיל . פריש"י אלא ודאי בטל ואל"ס והא רב ספרא אחא לקיי' תירוצו דרבי אבה ורי אבה קאמר דאפילו אין לו תובעין לא בטיל כמו במהתין כ"ס הכא שיש לו והכי מייטי ראייה דאפילו יש לו תובעין בטל וחדרבה תקשי ליה לנפשיה וי"ל דבעלמא רב ספרא לא קשה ליה דאשאי איסורא ממנוגה אט"ג דיש לו תובעין והכא מייירי באסור נבלה שנתערבה בשומו' ט' לך בטל אט"ג דיש לו תובעין

גרי שנתערב לו קב חטין בעשרה קבין חטין של חבירו יאכל הלת וחדרי אחיכו עליה, אמר לך גרתיכו שקלי! הדרו אחיכו עליה, אמר **בב** אשעיא שפיר עבוד דאחיכו עליה-מאי שנא חטין בשעורים דלא קאמר דהוה דהוה ליה מין בשאינו מינו ומין בשאינו מינו במיל' חטין בחיטין נמי גרי דלרבי יהודה לא במיל' לרבנן **בבבב** בשיל' אמר ליה דב ספרא *משנה שפיר קאמרת ולא שמיע לךו הא דאמר רבי חייה קמוספאה משמיה דרב הבורר צרות מגרנו של חברו חייב לשלם לו דמי חטים אלמא כולא חסריה, הבא נמי כולא חסריה . א"ל **אבי** ולא שני ליה למר בין ממו' שיש לו תובעין לממו' שאין לו תובעין, וא"ל **וי** למעמיד הא דאמר רב הסרא **נבלה** במלה בשומה לפי שאי אפשר לשחומה שחעשה נבלה, שחומה אינה במיל' נבלה לפי שאפשר לנבלה שחעשה שחומה' הכי נמי דכי אית לה בעלים לא במלה, וכי תיטא הכי נמי והא תניא א"ר יוחנן בן גורי **חפצי** הפקר קנין שביחה אעי' שאין להם בעלים דומין כמו שיש להם בעלים **אל** מי קא מדיח איסורא למנוגה איסורא **בבב**, ממוגה לא במיל', וטעמא מאי? אמר ר' אבה **אמר** גורה שמא תעשה עיסה בשותפות רבא **אמר** חבלין למעמ' עבדי, וטעמ' לא במיל' ורב

ופרי . וישמח בדבר שלא עמל בו, ק"ו ז' חין שמה בטל מכלן האילן וקטו המים שביטה אללס דהא לא קשיא לן דמשום שהאילתו לא הוה נתנתו במחנה יאה מותר, דהא אמר צו"ט הכי הוא כרגלי המאשיל דכתר בין השמשות אולין, וכי קשיא לה, משום מעוטא ורובא קשיא לה : **וגלחיו סקלי** . מלבושם קשיא לה : **ולחמי** . לקחתי פסחם משחקים עליה : **וגלח** . חכרין גלח שמתעטף בו חתם עליהם וכשיושב מעביר גלחיהו וזה נראה :

מאי שנא חטין בשעורים דלא קאמר לחי . למי שנתערב לו קב חטין ב' קבין שעורין של חבירו עליה הכל הלה וחדרי מכלל דביבירא ליה כד ודאי יאכל וחדרי דכין דאשאי מיט הוא בטל מועט במרוצה : **חטין כחטין** נמי כו' . פלוגתא דרבי יהודה ורבנן במנחות בהקומץ רבה (דף כג.) :

אמר רב ספרא . לרב אשעיא : **טעם** . ביבירא דמשה קא משחבע * : **שפיר** קא למר . בתמיה כלמר אחמי קא מודית ליה בחוכה **וגלחיו חתמי** : **וגל** שפיר נמו . להך רבנן דמקפו חתמי' הא דלמר וכו' : **טעם** לו **דמי חטין** . שאין דרך לטורחן והן נמכרין בחוק חטין : **אלמא כולא** חפרי' . מפני שחסר מדתו מתחייב לו ואל"ס דלא מדי שוו וכו' מים ומלח דלא בטלי במעוטייהו, דמירי דטעמיה הוא משום חובת דממוגה לא בטיל במיעוטא : **אמר ליה אבי** . לרב ספרא והיכא מתרסא מתגיטין כבי : **ולא שני ליה כו'** . ומתני' ממו' שאין לו תובעין יהוה הוא דלשאלתיהו יביהלע עד לחרי וי"ט ואין לה בעיסה זו אלא איסור שביטה משום ממוגה המתערב בה וכו' **דמעוטא ברובא** הוא וממו' שאין לו תובעין הוא לא

חפצי המונח ולכטל : **אמר ליה** . רב ספרא לאבי ומאוס לחין לו תובעין פקע שם ממוגה מיניה וטח ליבטל וכי טעמא דבטול ברוב בעלים ולא בעלים קאי : **ולמטל סא דאמר רב ספרא נבלה בטלה בשמוסא** . אליבא דר' אמר' במנחות דאמר מן חבית לא בטיל מין בשאינו מיט בטיל ותני רבי חייה נבלה ושחטה בטלה זו כו' לר"י ואשמעינן רבי חייה דמי אמר ר"י היכא דלפטר לו נהיות כמוטו אבל ר"י אפטר לו נהיות כמוטו מין בשאינו מיט הוה ובטל ופריש רב חסדא דהיא אפטר, ולא אפטר' דרבי חייה בתר 'המכטל' הוא רובא אולין דאם אפטר לו נהיות כמוטו בהלטויהו הוה מין במינו ואל' לא הוה מין בשאינו מיט הלך צו"ט נבלה שנתערבה בהרבה ויחס על שחטה כמי שאינה שם והאונע כהן אין טמא דמין בשאינו מיט הוא דאי אפטר לשחטה שהיא המכטל להיות ממנוגה כמנע ובמחא נבלה חב' שחטה שנתערבה נבלה דרובה נבלה אין השחטה נבלה להיות האונע כהן טמא ודאי לשרוף תרומה על מגעו לפי שאפשר לנבלה שהוא המכטל . שחטה טהורה כשחטה דלכי מסרחה ואינה ראויה לגר שוב אין קרויה נבלה : **ספי נמי** . דאי הוא לה בעלים לא בטלה : **ופ"ה ספי נמי ופתני** . דמשום דלאו בעלים לא פקע חביבותא דממוגה : **דאמר רבי יוסן חפצי הפקר** . הנמלאים קוין שביטה והמולאן מוליכן ממקום מציאתן אלפים לכל רוח ואינו מוליכן למקום שערב שם דיש להם שביטה לעמאן אלמא חפצי בלא בעלים וספיר חנן במחני' דאט"ג לחין לו תובעין לא לכטל : **ר' יוחנן בן גורי** אומר כו' . ולא בהדיא תנן לה הכי אלא מדכריו שמתעבה צ"ע מי שהוליעהו

[שם קאמרי] (כסוכה לט. פ"ט) מסע גדול הדור וכו' וכו' ג' . פ"ט) (כסוכה דף כג. פ"ט) (כסוכה ג' . פ"ט) (כסוכה ג' . פ"ט) (כסוכה ג' . פ"ט)

(עליו ג.)

רבינו חננאל

אוי הכי כי המעט בטל ברוב . מי שנתערב לו קב חטין ב' קבין של חבירו יאכל הלת וחדרי אחיכו עליה . אמר לך גרתיכו שקלי . וכו' פ"ט ב"ב ע"א . א"ר אבה ורי אבה קאמר דאפילו אין לו תובעין לא בטיל כמו במהתין כ"ס הכא שיש לו והכי מייטי ראייה דאפילו יש לו תובעין בטל וחדרבה תקשי ליה לנפשיה וי"ל דבעלמא רב ספרא לא קשה ליה דאשאי איסורא ממנוגה אט"ג דיש לו תובעין והכא מייירי באסור נבלה שנתערבה בשומו' ט' לך בטל אט"ג דיש לו תובעין

רבי אומר עבדי כו' . פ"ה דאביי יביב טעמא לעיסה ורובא שני קדרה ולא פליגי ודוחק לכן נראה דאביי שני עיסה וה"ה קדרה שמוח תעשה בשותפות ורובא שני קדרה והוא הדין עיסה דמלח יביב טעמא בעיסה ומים חפציי דעיקר העיסה נעשית ממים :

(עירובין דף מה.) : **ב"ל** . אביי לרב ספרא חכמי מחני' לא מתרסא דאפי' יש לו תובעין איכא חביבותא דממוגה אט"ג דהכא איסור תמומים מ"מ איסור התחומים אינו בא אלף משום דעת הבעלים ובעלמא בשאר אסורי חד בתרי בטיל אבל הכא הכי פריך דודאי מי שנתערב לו קב חטין ט' משום בטול לא פקע שם בעלים ה"ט משום בטול לא פקע שם בעלים וקט מים ומנח שביטה אלל בעלים ולא בטיל :

הוא אשעיא שפיר עבוד דאחיכו עליה-מאי שנא חטין בשעורים דלא קאמר דהוה דהוה ליה מין בשאינו מינו ומין בשאינו מינו במיל' חטין בחיטין נמי גרי דלרבי יהודה לא במיל' לרבנן **בבבב** בשיל' אמר ליה דב ספרא *משנה שפיר קאמרת ולא שמיע לךו הא דאמר רבי חייה קמוספאה משמיה דרב הבורר צרות מגרנו של חברו חייב לשלם לו דמי חטים אלמא כולא חסריה, הבא נמי כולא חסריה . א"ל **אבי** ולא שני ליה למר בין ממו' שיש לו תובעין לממו' שאין לו תובעין, וא"ל **וי** למעמיד הא דאמר רב הסרא **נבלה** במלה בשומה לפי שאי אפשר לשחומה שחעשה נבלה, שחומה אינה במיל' נבלה לפי שאפשר לנבלה שחעשה שחומה' הכי נמי דכי אית לה בעלים לא במלה, וכי תיטא הכי נמי והא תניא א"ר יוחנן בן גורי **חפצי** הפקר קנין שביחה אעי' שאין להם בעלים דומין כמו שיש להם בעלים **אל** מי קא מדיח איסורא למנוגה איסורא **בבב**, ממוגה לא במיל', וטעמא מאי? אמר ר' אבה **אמר** גורה שמא תעשה עיסה בשותפות רבא **אמר** חבלין למעמ' עבדי, וטעמ' לא במיל' ורב

